

Rok 1916.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLII. — Wydana i rozesłana dnia 26. września 1916.

Treść: № 322. Rozporządzenie, dotyczące ogłoszenia nowego regulaminu telefonicznego i nowej taryfy telefonicznej.

322.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 23. września 1916,

dotyczące ogłoszenia nowego regulaminu telefonicznego i nowej taryfy telefonicznej.

Artykuł I.

Na podstawie dekretu kancelaryi nadwornej z dnia 25. stycznia 1847, l. 2581, Zb. ust. pol. Nr. 9, wydaje się umieszczony poniżej regulamin telefoniczny, który ma wejść w życie z dniem 1. stycznia 1917. Jednocześnie ogłasza się taryfę telefoniczną, służącą do uzupełnienia regulaminu telefonicznego, i wprowadza się ją w życie również z dniem 1. stycznia 1917.

Artykuł II.

Z tą samą chwilą traci moc obowiązującą ogłoszony rozporządzeniem z dnia 24. lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 134, regulamin telefoniczny wraz z należącą do niego taryfą telefoniczną, tudzież rozporządzeniami dodatkowymi z dnia 19. marca 1911, Dz. u. p. Nr. 54, z dnia 5. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 220 i z dnia 23. grudnia 1913, Dz. u. p. Nr. 266.

Artykuł III.

Postanowienia przejściowe.

1. Stacje abonamentowe z połączeniem towarzyskiem, istniejące w dniu 1. stycznia 1917 przy centralach telefonicznych z ilością mniejszą niż

20 głównych stacji abonamentowych albo poza strefą pierwszą, należy przemienić, skoro tylko stosunki na to pozwolą, na stacje abonamentowe z połączeniem samoistnym lub na stacje wspólnego telefonu zamiejskiego.

Jak długo jeszcze istnieją stacje abonamentowe z połączeniem towarzyskiem w grupach sieci VII i VIII, wynosi należność abonamentowa za stacje z połączeniem towarzyskiem we dwójkę w grupie sieci VII 90 K, w grupie sieci VIII 80 K, za także stacje abonamentowe z połączeniem towarzyskiem we czwórkę w obydwóch grupach sieci 60 K.

W centralach z ilością większą niż 20 stacji abonamentowych, które są już urządzone dla połączeń towarzyskich, mogą także nowe stacje abonamentowe otrzymać połączenie towarzyskie, o ile to ze względu na istniejące urządzenia jest dopuszczalne.

2. Abonenci, którzy na zasadzie dotychczasowych postanowień płacą za stacje położone w strefie trzeciej dodatek za odległość w kwocie 10 K za każde 100 metrów, mają uiszczać także na przyszłość ten dodatek, o ile nie uzyskają zniżenia na 4 K za każde 100 metrów uiszczając na podstawie układu z zarządem jednorazowy dodatek do kosztów urządzenia przewodu.

3. Szczególne układy co do warunków abonamentu, zawarte na zasadzie §§ 8. i 9. obowiązującej dotąd taryfy telefonicznej, pozostają w mocy.

Zarząd może jednak warunki te ponownie zbadać i dodatki za odległość przystosować do nowej stopy.

Spitzmüller wlr.

Regulamin telefoniczny.

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

Cel regulaminu telefonicznego.

Regulamin telefoniczny ustala na zasadzie wyłącznego ustawowego prawa rządu do tworzenia zakładów telegraficznych wszelkiego rodzaju warunki urządzenia i używania telefonów państwowych, stanowiących część składową telegrafów państwowych, o ile telefony te są przeznaczone dla publiczności do bezpośredniej ustnej komunikacji.

§ 2.

Telefony państwowe.

1. Telefony państwowe, które służą publiczności do bezpośredniej komunikacji ustnej, dzielą się na:

- sieci telefoniczne miejscowe,
- samoistne publiczne mównice,
- przewody telefoniczne międzymiastowe,
- samoistne stacje telefoniczne abonamentowe.

Każda sieć telefoniczna miejscowa obejmuje:

- jedną centralną stację telefoniczną lub kilka takich stacji,
- mównice,
- przewody łączące,
- ewentualne przewody pośredniczące.

Mównice sieci telefonicznych miejscowych dzieli się na:

- publiczne mównice,
- publiczne automaty telefoniczne,
- stacje telefoniczne abonamentowe,
- mównice służbowe.

2. Stacje centralne i mównice publiczne są urządzeniami telefonicznymi.

Żaden z urzędów telefonicznych, należących do pewnej sieci telefonicznej miejscowej, nie może leżeć dalej jak 15 kilometrów od głównej stacji centralnej (punkt 3.), a nadto żaden z tych urzędów prócz głównej stacji centralnej nie może być włączony do międzymiastowego przewodu telefonicznego (punkt 11.).

3. Centralne stacje telefoniczne są urządzeniami wykonującymi służbę telefoniczną, w któ-

rych istnieją urządzenia do wzajemnego łączenia doprowadzonych do nich przewodów telefonicznych.

Jeżeli do pewnej sieci telefonicznej miejscowej należy kilka stacji centralnych, wówczas uważa się tę z nich za główną stację centralną, do której są doprowadzone przewody międzymiastowe. Inne stacje zowią się ubocznymi stacjami centralnymi.

4. Publiczne mównice telefoniczne są urządzeniami, wykonującymi służbę telefoniczną, w których publiczność może prowadzić rozmowy telefoniczne.

Należą one do sieci telefonicznej miejscowej, jeżeli są połączone z centralną stacją telefoniczną w jeden urząd albo pozostają z nią w związku za pośrednictwem przewodu łączącego (punkt 8.) i leżą w obrębie granic, oznaczonych w punkcie 2.

5. Publiczne automaty telefoniczne są to mównice, ustawione w miejscu ogólnie dostępnym i połączone z centralną stacją telefoniczną, z których może korzystać każdy, kto wrzuci odpowiednią monetę.

6. Stacje telefoniczne abonamentowe są to mównice, połączone z urzędem telefonicznym lub telegraficznym, które Zarząd telegrafów państwowych urządza za wynagrodzeniem dla pewnych osób fizycznych lub prawnych w ubikacjach mieszkalnych lub biurowych. Należą one do sieci telefonicznej miejscowej, jeżeli są połączone z jedną z jej stacji centralnych.

Stacje abonamentowe, połączone bezpośrednio z urzędem, zowią się stacjami głównymi, zaś stacje, połączone w pierwszym rzędzie z inną stacją, stacjami ubocznymi. Jeżeli stacja uboczna znajduje się w tym samym budynku, co stacja, z którą jest bezpośrednio połączona (jej stacja łącząca), wówczas jest stacją uboczną wewnętrzną, a w przeciwnym razie stacją uboczną zewnętrzną.

Ogół przyrządów i przewodów, należących do stacji, istniejącej sama dla siebie, albo do kilku połączonych ze sobą stacji jednego abonenta, stanowi urządzenie abonamentowe.

7. Mównice służbowe są to mównice, urządzone wyłącznie dla celów urzędowych zakładu poczt i telegrafów. Dzielą się one również na stacje główne i uboczne i stoją co do ruchu telefonicznego na równi ze stacjami abonamentowymi.

8. Przewody telefoniczne, służące jedynie do łączenia centralnej stacji telefonicznej z mównicami, należącymi do sieci telefonicznej miejscowej, lub do łączenia mównic tych między sobą, zowią się przewodami łączącymi.

Do łączenia mównic publicznych można używać także przewodów telegraficznych.

9. Do komunikacji między stacjami centralnymi tej samej sieci telefonicznej miejscowej służą przewody pośredniczące.

Jako przewody takie mogą być użyte także przewody telegraficzne.

10. Mównice publiczne, które nie należą do pewnej sieci telefonicznej miejscowej (punkt 4.), zowią się samoistnymi mównicami publicznymi.

11. Przewody telefoniczne międzymiastowe są to przewody telefoniczne, służące do wzajemnego łączenia sieci telefonicznych miejscowych i samoistnych mównic publicznych. Ogół ich stanowi sieć telefoniczną międzymiastową.

Stosownie do ich znaczenia dla komunikacji dzieli się je na przewody główne i przewody poboczne.

Jako przewody telefoniczne międzymiastowe mogą być użyte także przewody telegraficzne.

12. Stacje abonamentowe, połączone z urzędem telegraficznym, który nie jest równocześnie centralną stacją telefoniczną zowią się samoistnymi stacjami abonamentowymi; należące do nich przewody nazywa się i tutaj przewodami łączącymi.

§ 3.

Warunki urządzenia telefonów państwowych.

1. Warunki urządzenia stacji abonamentowych wraz z przynależnymi przewodami łączącymi są uregulowane w rozdziale II. niniejszego regulaminu telefonicznego i w taryfie telefonicznej.

2. Inne telefony państwowe, wymienione w § 2., urządza się jedynie wówczas, jeżeli w spodziewanych przychodach można znaleźć

a) pokrycie na umorzenie i oprocentowanie kosztów urządzenia,

b) pokrycie kosztów utrzymania i ruchu,

i jeżeli interesowani dopełnią warunków, które Zarząd postawi w poszczególnym przypadku celem zabezpieczenia tego wyniku.

Z przestrzeganiem powyższej zasady obowiązują w szczególności jeszcze następujące postanowienia:

3. Jeżeli ma się rozszerzyć sieć telefoniczną miejscową przez urządzenie ubocznej stacji centralnej lub mównicy publicznej poza siedzibą głównej stacji centralnej lub istniejącej już ubocznej stacji centralnej, wówczas powinni interesowani

pokryć z reguły wszystkie koszty urządzenia przewodu pośredniczącego względnie łączącego.

Jeżeli jednak zapewnione jest przyłączenie conajmniej dziesięciu głównych stacji abonamentowych do urzędującej mającej ubocznej stacji centralnej, wówczas obniża się wspomniane świadczenie przy sieciach, które po rozszerzeniu liczą więcej niż 160 głównych stacji abonamentowych, o połowę, a odpada zupełnie przy sieciach, które po rozszerzeniu liczą więcej niż 180 głównych stacji abonamentowych.

4. Jeżeli nowa sieć telefoniczna miejscowa względnie nowa mównica publiczna ma otrzymać połączenie z innymi telefonami państwowymi za pomocą międzymiastowego przewodu telefonicznego, wówczas winni interesowani przyczynić się dodatkami 30 procentowym do kosztów urządzenia przewodu międzymiastowego.

Odnosi się to także — pomijając przewody międzymiastowe, łączące ze sobą najważniejsze środowiska komunikacyjne — do urządzenia międzymiastowych przewodów telefonicznych, mających na celu stworzenie nowych połączeń do rozmów dla istniejących już sieci telefonicznych miejscowych lub mównic publicznych.

W obu tych przypadkach wolno jednak Zarządowi zażądać także zamiast jednorazowego świadczenia ze strony interesowanych poręczenia najniższego przychodu brutto na przeciąg najwyżej 10 lat.

5. Dopłaty z tytułu świadczeń stron interesowanych mają być uiszczone naraz z góry albo na podstawie zezwolenia Ministerstwa handlu najwyżej w czterech ratach półrocznych, z których pierwsza musi być wpłacona jeszcze przed rozpoczęciem budowy. Dopłat tych nie można przywiązywać do jakichkolwiek warunków.

6. Koszta budowy przewodów zwraca się oraz wpłaty na nie uiszczą się wedle stóp jednostkowych, oznaczonych przez Zarząd zawsze na przeciąg przynajmniej jednego roku i ogłaszanych w dziennikach urzędowych.

Stopy jednostkowe oznaczają się dla kilometra trasy nowego przewodu z jednej strony, zaś przyłączenia z drugiej strony i dzieli się je na stopnie według rodzaju i siły używanego drutu.

Stóp tych nie stosuje się do szczególnie kosztownych budowli (w górach, przez tunele, z długimi przestrzeniami dla kabli itp.).

§ 4.

Używanie telefonów państwowych.

1. Państwowych telefonów można używać do rozmów (§ 39.) i do ruchu pośredniczącego (§ 51.).

2. Każdemu wolno korzystać z urzędów telefonicznych i publicznych automatów telefonicznych stosownie do ich przeznaczenia; korzystanie zaś

ze stacyi abonamentowych jest ograniczone (§ 22.) do abonenta i osób, przez niego dopuszczonych, z wyjątkami podanymi w § 20., punkt 2. Co do ograniczeń w używaniu gieldowych mównic publicznych istnieją osobne przepisy.

3. Jeżeli Zarząd uważa to za konieczne, ma on prawo zastanowić służbę telefoniczną w ogóle, albo na pewnych liniach i dla pewnych rodzajów wiadomości, a to na czas oznaczony lub nie-oznaczony.

4. Używanie telefonów państwowych do udzielania wiadomości, zagrażających bezpieczeństwu państwa lub wykraczających przeciw ustawom albo porządkowi publicznemu, jest zakazane (§§ 36. i 43., punkt 7.).

5. Postanowienia regulaminu telegraficznego co do kontrolowania treści telegramów mają analogiczne zastosowanie także do fonogramów (§ 53.).

6. Funkcjonariusze są obowiązani ułatwiać publiczności korzystanie z telefonu przez uprzejmą i chętną pomoc.

§ 5.

Godziny urzędowe.

1. Godziny urzędowe urzędów telefonicznych ustanawia Zarząd. Z reguły zgadzają się one z godzinami urzędowymi dla telegrafu. Stacje centralne, obejmujące więcej niż 100 głównych stacyi abonamentowych, pełnią przynajmniej całkowitą służbę dzienną (w lecie od godziny 7. w zimie od godziny 8. rano do godziny 9. wieczór). Godziny urzędowe urzędów z ograniczoną służbą dzienną powinny także w niedziele możliwie zgadzać się ze sobą.

2. Urzędy telefoniczne nie mogą kończyć służby, dopóki nie załatwiono wszystkich rozmów, zgłoszonych przed upływem ustanowionych godzin urzędowych.

3. Urzędy telefoniczne są obowiązane dopuścić także poza przepisaniem godzinami urzędowymi rozmowy państwowe, tudzież rozmowy prywatne w celu wezwania lekarzy, lekarzy weterynaryjnych lub akuserek, organów bezpieczeństwa publicznego lub służby pogotowia ratunkowego.

4. Funkcjonariusze, obecni w urzędzie poza godzinami urzędowymi wyznaczonymi dla służby telefonicznej, z powodu innych czynności służbowych, winni w tym czasie czynić według możliwości zadość żądaniu względem uskutecznienia połączeń telefonicznych.

5. W ruchu telefonicznym obowiązuje czas średnioeuropejski. W razie zaprowadzenia czasu letniego obowiązuje ten czas.

§ 6.

Przestrzeganie tajemnicy telefonicznej.

1. Tajemnicy telefonicznej przestrzega się ściśle.

2. Funkcjonariuszom zabrania się surowo wszelkiego uwiadomiania osób trzecich o osnowie rozmowy telefonicznej lub osnowie wiadomości, przesłanej telefonicznie, albo chociażby tylko o nazwiskach stron interesowanych, o liczbach ich stacyi abonamentowych oraz o jakim fakcie wezwania telefonicznego.

3. Także przysłuchiwanie się rozmowom stron poza granicami, wskazanymi względami służbowymi, jest wzbronione.

4. Przepisy regulaminu telegraficznego o postępowaniu z oryginałami telegramów, o doręczaniu w przypadku śledztwa karnosądowego i w przypadku konkursu, wreszcie o informacjach i odpisach obowiązują także co do fonogramów.

§ 7.

Odpowiedzialność Zarządu w sprawach służby telefonicznej.

1. Zarząd nie przyjmuje żadnej w ogóle odpowiedzialności za tok służby telefonicznej; nie odpowiada on w szczególności pod żadnym względem za szkody, któreby mogły powstać wskutek zastanowienia ruchu, przerw w ruchu, mylnego przesłania wiadomości, wskutek błędów lub opuszczeń w spisie abonentów telefonu albo wskutek innych omyłek lub przypadków, zasłanych w służbie telefonicznej.

2. Wzajemne upewnienie się o swej tożsamości jest rzeczą stron, komunikujących się ze sobą telefonicznie.

3. Należytości będą zwracane jedynie w granicach, podanych w niniejszym regulaminie telefonicznym.

§ 8.

Zażalenia.

Zażalenia w sprawach służby telefonicznej można wnosić w urzędach telefonicznych, a niezależnie od tego także w dyrekcjach poczt i telegrafów. Przeciw każdemu rozstrzygnięciu dyrekcji dopuszczalne jest odwołanie do Ministerstwa handlu w ciągu terminu czterotygodniowego, licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia. Odwołanie należy wnieść do tej dyrekcji poczt i telegrafów, która wydała rozstrzygnięcie.

Rozdział II.

Abonament telefoniczny.

A. Istota i uzyskanie abonamentu.

§ 9.

Istota abonamentu.

1. Na zasadzie abonamentu oddaje Zarząd abonentowi w używanie stację telefoniczną, połączoną bezpośrednio lub pośrednio z państwową centralną stacją telefoniczną lub państwowym urzędem telegraficznym, którą w razie potrzeby urządzi, i zobowiązuje się utrzymywać ją przez czas trwania abonamentu w dobrym stanie.

2. Abonent jest obowiązany, opłacać punktualnie należności taryfowe względnie umówione, przestrzegać dokładnie przepisów, normujących używanie telefonu, chronić przyrządy i przewody państwowe od wszelkiej szkody i zwrócić je po upływie abonamentu (§ 28.).

§ 10.

Uzyskanie abonamentu.

1. Kto chce zostać abonentem telefonu, winien wnieść do właściwej władzy (punkt 2.) zgłoszenie podlegające obowiązkowi stempłowemu, które musi obejmować następujące szczegóły:

- a) imię i nazwisko (firmę), zawód i adres starającego się o stację abonamentową;
- b) w jakim miejscu, budynku, lokalu przemysłowym lub mieszkalnym ma się urządzać stację abonamentową;
- c) z którą stacją centralną (z którym urzędem telegraficznym), ewentualnie z którą inną stacją abonamentową ma się ją połączyć (§ 12.);
- d) przy stacjach głównych, czy żąda się połączenia samoistnego, czy też połączenia towarzyskiego we dwójkę lub we czwórkę albo wspólnego telefonu zamiejskiego (§ 13.);
- e) w jaki sposób stacja ma być używana (§ 19.);
- f) czy żąda się stacji całorocznej, czy stacji sezonowej (§ 20.);
- g) w jakim czasie ma być połączenie uskutecznione;
- h) czy i pod jakim nazwiskiem ma się wciągnąć stację do spisu abonentów (§ 18.);
- i) od kogo (imię, nazwisko, adres) ma się pobierać należności;
- k) oświadczenie, iż starający się o połączenie poddaje się wyraźnie i bezwarunkowo postanowieniom niniejszego regulaminu tele-

fonicznego wraz z ewentualnymi przepisami uzupełniającymi i każdorazowej taryfie telefonicznej;

l) oświadczenie, iż dla wszystkich sporów, powstałych między Zarządem a abonentem telefonu (starającym się o połączenie), o ile wyjątkowo ma się je rozstrzygać w zwykłej drodze prawa i o ile one nie należą w myśl ustawy przed pewien sąd szczególny, wyłącznie właściwy, mają być w pierwszej instancji wyłącznie właściwymi rzeczowo właściwe sądy w siedzibie tej prokuratury skarbu, w której okręgu urzędowym znajduje się właściwa dyrekcja poczt i telegrafów;

m) podpis starającego się o połączenie lub jego pełnomocnika.

Do zgłoszenia należy dołączyć oświadczenia, wspomniane w § 11.

2. Zgłoszenie należy wnieść do dyrekcji poczt i telegrafów. W sieciach telefonicznych miejscowych poza siedzibą dyrekcji poczt i telegrafów można jednak wnieść zgłoszenie także w dotyczącej centralnej stacji łączącej. Nie potrzeba, by zgłoszenie było wyraźnie przyjęte przez Zarząd: Zarząd zawiadomi jednak starającego się o połączenie, gdyby zachodziły przeszkody co do uskutecznienia połączenia w oznaczonym czasie lub w przeciągu odpowiedniego terminu. Zarząd będzie się starał, z wyjątkiem przypadku nieprzychylnych przeszkód lub przypadku, przewidzianego w punkcie 4. niniejszego paragrafu, zaprowadzić urządzenie abonamentowe, łączące się z istniejącymi już centralnymi stacjami telefonicznymi, i oddać je starającemu się w stanie zdatnym do ruchu ile możności w czasie, podanym przy zgłoszeniu przez starającego się o połączenie, najpóźniej jednak w ciągu trzech miesięcy po zgłoszeniu, jeżeli zaś chodzi o połączenie towarzyskie, ile możności w ciągu kwartału kalendarzowego, następującego po zgłoszeniu.

To samo odnosi się także do samoistnych stacji abonamentowych.

3. Starający się o połączenie lub jego spadkobiercy mogą odstąpić każdej chwili od zgłoszenia, dopóki Zarząd nie poniósł żadnych kosztów na urządzenie połączenia. Jeżeli koszty takie już wynikły, wolno odstąpić od zgłoszenia jedynie wtedy, gdyby przed oddaniem stacji gotowej do ruchu zaszyły zmiany w warunkach abonamentowych, upoważniające do wypowiedzenia stacji w myśl § 38., punkt 2.

Zgłoszenie traci moc obowiązującą także bez wyraźnie oświadczonego odstąpienia, jeżeli nie urządzono zgłoszonej stacji, zdatnej do użytku, w ciągu sześciu miesięcy, a o ile chodzi o połączenie ze stacją centralną, która ma być dopiero otwarta, w ciągu roku.

4. Zarząd zastrzega sobie prawo nieuwzględnienia zgłoszenia abonamentu telefonicznego. Przeciw odmownemu rozstrzygnięciu właściwej dyrekcji poczt i telegrafów można w ciągu czterech tygodni wnieść odwołanie do Ministerstwa handlu.

B. Urządzenie abonamentowe.

§ 11.

Umieszczenie stacyi abonamentowej.

1. Stację abonamentową urządza się tylko w takim budynku, którego właściciel zobowiąże się pisemną deklaracją, iż zezwoli nie tylko na wprowadzenie przewodu do budynku i na urządzenie w nim stacyi, lecz także na umieszczenie i pozostawienie wszystkich urządzeń (dźwigarów na dachach lub murach itd.), potrzebnych do zaprowadzenia, konserwacji i rozszerzenia sieci telegraficznej i telefonicznej. Dostarczenie deklaracji tej według wzoru, ustanowionego przez Zarząd, jest rzeczą starającego się o połączenie.

2. Jeżeli starającemu się o połączenie nie służy prawo rozporządzania ubikacją, w której ma się urządzić stację, wówczas winien on przedłożyć nadto pisemne zezwolenie osoby uprawnionej na urządzenie stacyi.

Zezwolenie to obejmować ma także wolny dostęp organów, wymienionych w § 29., punkt 2., do urządzić się mającej stacyi abonamentowej w przypadkach, przewidzianych tamże pod a) i b).

3. Stacje, należące do tego samego urządzenia abonamentowego, można — z wyjątkiem połączeń towarzyskich i zamiejskich (§ 13) oraz przypadku, przewidzianego w § 22., punkt 4., ustęp 2. — tylko wtedy umieścić w różnych budynkach, jeżeli to jest uzasadnione ruchem przedsiębiorstwa abonenta lub jego interesami osobistymi; umieszczenie takie podlega w każdym poszczególnym przypadku zatwierdzeniu Zarządu.

§ 12.

Połączenie stacyi abonamentowej.

1. Z reguły łączy się główną stację abonamentową z najbliższą w danym przypadku państwową centralną stacją telefoniczną, względnie, gdy chodzi o samoistną stację abonamentową, z najbliższym państwowym urzędem telegraficznym. Jeżeli na życzenie abonenta zaprowadza się wyjątkowo połączenie z inną państwową centralną stacją telefoniczną (z innym państwowym urzędem telegraficznym), wówczas ustalił Zarząd szczególne warunki takiego połączenia.

W niniejszym regulaminie telefonicznym oznacza się stację centralną (urząd telegraficzny)

w stosunku do przyłączonych do niej stacyi abonamentowych jako ich urząd łączący.

2. Stacje uboczne łączy się z reguły z tą główną lub uboczną stacją tego samego abonenta, leżącą w obrębie tej samej sieci telefonicznej miejscowej względnie tego samego urzędu telegraficznego, którą abonent oznaczy. Stację tę nazywa się w stosunku do stacyi z nią połączonej jej telefoniczną stacją łączącą. Do obcych stacyi abonamentowych i do stacyi abonamentowych z połączeniem towarzyskiem lub zamiejским (§ 13.) nie przyłącza się stacyi ubocznych.

§ 13.

Połączenie samoistne, połączenie towarzyskie, połączenie zamiejskie.

1. Połączenie stacyi głównej ze stacją centralną może być uskutecznione albo za pośrednictwem przewodu, przeznaczonego wyłącznie dla tej stacyi (połączenie samoistne), albo też za pośrednictwem przewodu, przeznaczonego nadto do połączenia innych stacyi głównych (połączenie towarzyskie i połączenie zamiejskie).

2. Przy połączeniach towarzyskich są albo dwie stacje główne (połączenie towarzyskie we dwójkę) albo cztery stacje główne (połączenie towarzyskie we czwórkę) połączone wspólnym przewodem ze stacją centralną. Stacje te mogą być dowolnie wołane; w czasie rozmowy jest każda z nich dla siebie zamknięta.

3. Połączenia towarzyskie będą urządzone tylko przy centralach telefonicznych z więcej niż 50 głównymi stacjami abonamentowymi i to tylko w obrębie oznaczonego w taryfie obszaru pojedynczej należności abonamentowej (§ 24., punkt 1.).

4. Połączenia towarzyskie nie są dopuszczalne dla stacyi abonamentowych w wielkich hotelach, kawiarniach, biurach itp. Połączenia towarzyskie we czwórkę będą urządzone tylko dla stacyi abonamentowych w ubikacjach mieszkalnych, nie zaś w biurach i wszelkich innych ubikacjach, służących do celów zawodowych, a stojących w związku z mieszkaniem.

5. Zgłoszenie stacyi abonamentowej z połączeniem towarzyskiem nie zależy od wykazania innych stacyi, które ma się włączyć do tego samego przewodu. Uzupełnienie połączeń towarzyskich oraz rozdział stacyi, zgłoszonych dla połączenia we dwójkę lub we czwórkę, na poszczególne przewody towarzyskie należy do Zarządu.

6. Przy połączeniach zamiejskich łączy się z centralą telefoniczną zapomocą wspólnego przewodu więcej stacyi głównych, jednakowoż nie więcej niż ośm. Nie woła się ich dowolnie i nie jest każda z nich dla siebie zamknięta.

7. Połączenia zamiejskie będą zarządzane tylko w miejscowych sieciach telefonicznych z ilością głównych stacji abonamentowych nie większą niż 500 i tylko przy centralach z najwyżej 200 głównymi stacjami abonamentowymi. Po przekroczeniu jednej z tych liczb musi się połączenia te najdalej w ciągu dwóch lat przemienić na połączenia samoistne lub połączenia uboczne.

Nie będzie się ich urządzało w obrębie oznaczonego w taryfie obszaru pojedynczej należności telefonicznej (§ 24., punkt 1.).

8. Urządzenie połączenia zamiejskiego zależne jest od tego, aby znalazło się dla tego samego przewodu co najmniej dwóch starających się o połączenie. Starający się o połączenie mają we wspólnym oświadczeniu wypowiedzieć swoją zgodę na połączenie swych stacji jednym wspólnym przewodem i na zobowiązania, które się do każdego z nich odnoszą. Także wciągnięcie dalszych stacji do przewodu zależy od zgody wszystkich interesowanych abonentów i starających się o połączenie, o czym również wspólne oświadczenie wystawić należy.

§ 14.

Przewód łączący.

1. Zarząd oznacza drogę i sposób budowy przewodu łączącego wewnątrz i zewnątrz budynku, który ma być połączony. Jeżeli się przytem uwzględnią szczególne życzenia abonenta, wówczas winien on zwrócić spowodowaną tem w danym razie nadwyżkę kosztów.

2. Przewód łączący pozostaje zawsze własnością Zarządu.

§ 15.

Zwyczajne wyposażenie stacji abonamentowych.

1. Zarząd oznacza, jakie przedmioty (przyrządy, baterie) należą do zwyczajnego wyposażenia stacji abonamentowych. Przedmiotów tych, pozostających własnością Zarządu, dostarcza Zarząd dla każdej stacji abonamentowej na podstawie abonamentu.

2. Przy pierwszym urządzeniu stacji służy abonentowi wybór pomiędzy typami przyrządów, używanymi przez Zarząd dla stacji abonamentowych. Jeżeli przyrządy tego samego typu bywają dostarczone w rozmaitem wykonaniu, należy uścić za wykonanie kosztowniejsze nadwyżkę, oznaczoną przez Zarząd. Jeżeli abonent żąda później wymiany przyrządu, odpowiadającego jeszcze w zupełności

wynogom ruchu, na inny przyrząd, chociażby tego samego typu i w tem samem wykonaniu, wówczas pobiera się należność za wymianę.

3. Zarząd zastrzega sobie prawo dopuszczenia na życzenie abonenta do normalnego wyposażenia stacyjnego także przyrządów, różniących się od typów wprowadzonych, i może albo sam nabyć przyrządy takie na rachunek abonenta albo pozostawić mu ich dostarczenie. W obu tych przypadkach będą przyrządy ustawione przez Zarząd, stanowią one jednak własność abonenta.

§ 16.

Urządzenia dodatkowe.

1. Wszystkie urządzenia, nie należące do normalnego wyposażenia stacyjnego, jako to dzwonki poboczne, osobne elementy bateryjne, zmienniki, kontakty zatyczkowe itp. nazywa się urządzeniami dodatkowymi. Czy urządzenia takie są dopuszczalne, o tem rozstrzyga Zarząd. Dostarcza je i umieszcza Zarząd na życzenie abonenta, który musi za nie zapłacić, przez co stają się jego własnością.

2. Co do przyrządów, różniących się od typów wprowadzonych, obowiązują także przy urządzeniach dodatkowych postanowienia, wydane w paragrafie poprzedzającym.

3. Co do urządzenia stacji abonamentowych jako automaty istnieją osobne postanowienia.

4. Dla jednej stacji abonamentowej nie łączy się więcej niż pięć kontaktów zatyczkowych. Muszą być one położone w obrębie tej samej zwartej grupy domów i będą one traktowane co do pomieszczenia jak zupełne stacje abonamentowe (§ 11.).

§ 17.

Utrzymanie urządzenia abonamentowego w dobrym stanie i zmiany w tem urządzeniu.

1. Utrzymaniem stacji abonamentowych wraz z przewodami łączącymi i ewentualnymi urządzeniami dodatkowymi w dobrym stanie, oraz wszelkimi zmianami w tych urządzeniach, uznanymi przez Zarząd za potrzebne lub żądanymi przez abonenta i uznanymi przez Zarząd za dopuszczalne, zajmuje się wyłącznie Zarząd.

Przez konserwację powinno urządzenie abonamentowe być utrzymywane stale w stanie zdającym do ruchu.

2. Bez wiedzy i zezwolenia Zarządu nie wolno przedsięwziąć żadnych zmian w urządzeniach technicznych, a zwłaszcza ani przyłączać ani dołączać przyrządów i stacji ubocznych.

Zabronione jest także samo rozbieranie lub otwieranie przyrządów, jak również umieszczanie przy nich jakichkolwiek urządzeń bez osobnego zezwolenia.

§ 18.

Oznaczenie stacyi abonamentowych. spis abonentów telefonu

1. Każda stacya abonamentowa otrzymuje oznaczenie służbowe (numer przewodu łączącego ewentualnie z dodatkiem), pod którym wykazuje się ją w spisach urzędowych i którym nazywa się ją w ruchu telefonicznym.

2. Zarząd wyznacza numery przewodów łączących i służbową nazwę stacyi i może zmienić je każdej chwili. Z upoważnienia tego skorzysta Zarząd jedynie w razie nieodzownej konieczności.

O zamierzonej zmianie zawiadomi się abonentów jak najwcześniej.

3. Dla każdej sieci telefonicznej miejscowej wydaje się spis stacyi abonamentowych (spis abonentów telefonu), ułożony w porządku abecadłowym nazwisk.

4. Każdy abonent ma prawo do tego, aby w spisie tym zamieszczono jego stacyę z przytoczeniem jej nazwy służbowej i adresu, tudzież z podaniem imienia i nazwiska oraz zawodu abonenta i ewentualnych godzin przyjęć. Zarząd może dopuścić na życzenie abonenta w miejsce jego nazwiska i zawodu nazwisko i zawód innej osoby lub inne oznaczenie, tudzież ewentualne dodatki osobne.

5. Stacje uboczne przytacza się tylko wtenczas szczegółowo, jeżeli chodzi o rozmaite adresy albo jeżeli abonent odstąpił stacyę tę innym osobom do stałego używania (§ 22.) i wymienił wyraźnie osoby te celem przytoczenia ich w spisie, albo wreszcie jeżeli abonent wykazuje inny uzasadniony interes w oddzielnem przytoczeniu stacyi ubocznych.

6. Jeżeli pewna stacya abonamentowa ma być przytoczona w spisie w kilku miejscach albo jeżeli tekst, którego życzy sobie abonent, przekracza zakres, ustanowiony przez Zarząd, wówczas winien abonent uiszczać osobną należność roczną za umieszczenie w spisie, której wysokość dla poszczególnych spisów oznaczy Zarząd.

7. Na życzenie abonenta należy zaniechać zamieszczenia jego stacyi w spisie abonentów.

C. Używanie urządzenia abonamentowego.

§ 19.

Poszczególne sposoby używania.

1. Rozmowy (§ 39.).

a) Każdej stacyi abonamentowej, należącej do miejscowej sieci telefonicznej, można używać do rozmów miejscowych.

Rozmowy miejscowe mogą odbywać się także między samoistnymi stacyami abonamentowymi a mównicą urzędu łączącego, jeżeli zezwalają na to urządzenia tego urzędu.

b) Do zgłaszania rozmów w ruchu międzymiastowym można używać jedynie tych stacyi abonamentowych, które zgłoszono wyraźnie jako uczestniczące w tym ruchu. Zgłoszenia tego nie można ograniczyć do pewnych rodzajów rozmów; obejmuje ono także uprawnienie do nadawania wezwań do rozmów i odwołań rozmów, tudzież zapowiedzeń rozmów, oraz do żądania w poszczególnych przypadkach stałych połączeń za opłatą.

Natomiast można w ruchu międzymiastowym wzywać każdą stacyę abonamentową.

c) Czy i w jakim zakresie stacje abonamentowe z połączeniem zamiejskiem mogą brać udział w ruchu dla rozmów międzymiastowych, o tem rozstrzyga Zarząd w każdym przypadku z osobna.

2. Ruch pośredniczący (§ 51.).

a) Do nadawania telegramów lub fonogramów można używać tylko tych stacyi abonamentowych, których udział w ruchu dla pośredniczącego nadawania wyraźnie zgłoszono. Zgłoszenie to ma zawsze obejmować cały ruch dla pośredniczącego nadawania.

b) Czy i w jakim zakresie można używać stacyi abonamentowej do oddawania telegramów, zależy od rozporządzenia abonenta.

Używanie stacyi abonamentowej do oddawania fonogramów nie jest przywiązane do takiego zarządzenia.

c) Czy i w jakim zakresie stacje abonamentowe z połączeniem zamiejskiem mogą uczestniczyć w ruchu pośredniczącym, postanawia Zarząd w każdym przypadku z osobna.

§ 20.

Zakres i trwanie używania. Połączenia sezonowe.

1. O ile w rozdziale III. lub w taryfie telefonicznej nie są przewidziane pewne granice, można używać każdej stacyi abonamentowej w dowolnym zakresie.

2. Można zawrzeć abonament co do całorocznego i półrocznego używania stacyi. W pierwszym przypadku służy stacya przez cały rok do rozporządzenia abonenta, w drugim przypadku jedynie w ciągu oznaczonego przezeń czasu używania (połączenia sezonowe).

3. Czas używania musi przypadać na okres ruchu centralnej stacyi łączącej. Może on dzielić się na dwa okresy. Abonent winien uwiadomić stacyę centralną pisemnie i w czasie właściwym o początku i końcu czasu używania (obu okresów). Wszelkie używanie stacyi poza tym czasem jest wykluczone.

4. W miejscowej sieci telefonicznej wieidskiej, przy urządzeniach abonamentowych w połączeniu ze stacyami centralnymi o więcej niż 2000 abonentów tudzież przy połączeniach zamiejskich nie są dopuszczalne połączenia sezonowe.

5. O ile wchodzi w grę działalność centralnej stacyi łączącej, jest używanie stacyi abonamentowych ograniczone do godzin urzędowych tej stacyi z wyjątkami, przewidzianymi w § 5., punkt 2. i 3.

§ 21.

Połączenia stałe.

1. Stacyę abonamentową główną z połączeniem samoistnem można celem korzystania z niej poza godzinami urzędowymi, ustanowionemi dla centralnej stacyi łączącej, wprowadzić przy końcu tych godzin aż do ponownego rozpoczęcia służby w stałe połączenie:

- a) z jedną lub kilkoma stacyami abonamentowymi tej samej sieci telefonicznej miejscowej;
- b) z inną stacyą centralną tej samej lub sąsiedniej sieci telefonicznej miejscowej, która pełni służbę dłużej.

2. Stałe połączenie ze stacyą abonamentową albo ze stacyą centralną może być uskuteczniane albo w pewnym poszczególnym przypadku na osobne żądanie albo regularnie na podstawie żądania, które ma rozciągać się najmniej na miesiąc. Stałego połączenia z kilku stacyami abonamentowymi można żądać tylko w ten ostatni sposób.

3. Uskuteczniane stałych połączeń wszelkiego rodzaju zależy od ich wykonalności i dopuszczalności, co podlega wyłącznie ocenieniu urzędowemu. Zezwolenie na regularne uskutecznianie połączeń stałych może być w każdej chwili odwołane.

4. Do regularnego uskuteczniania połączeń stałych, za które należy opłacać miesięczny ryczałt za stałe połączenie, mają mieć nadto analogiczne zastosowanie postanowienia § 46., punkt 2., 4. i 5.

Jeżeli dla regularnego uskuteczniania połączenia stałego są potrzebne pewne osobne urzą-

żenia techniczne, ponosi kosztą ich abonent, który żąda połączenia.

5. Za połączenia stałe, których zażądano w poszczególnych przypadkach, należy uiszczać należytość za stałe połączenie.

6. Jeżeli połączenia stałego używa się do rozmowy międzymiastowej lub w zakresie ruchu pośredniczącego, natenczas należy uiszczyć także przypadającą za to należytość.

§ 22.

Używanie przez osoby trzecie. Połączenia domowe.

1. Abonentowi wolno odstąpić swoją stacyę do użytku osób trzecich, czy to za zapłatą, czy bezpłatnie, o ile to upoważnienie nie jest ograniczone następującymi przepisami.

2. Upoważnienie do używania automatów celem odpłatnego odstąpienia stacyi abonamentowych do użytku osób trzecich zależy od osobnego zezwolenia Zarządu.

3. Jeżeli abonent korzysta ze zniżenia należytości abonamentowej dla swej stacyi (§ 25.), wówczas może on zezwalać na jej używanie w ruchu miejscowym jedynie swoim funkcyjnarzuszom lub innym osobom, będącym w styczności z jego przedsiębiorstwem.

4. Jeżeli urządzenie abonamentowe obejmuje stacye w różnych budynkach (§ 11., punkt 3.), wówczas nie można odstępować odpłatnie żadnej z tych stacyi do użytku osób trzecich bez poprzedniego zezwolenia Zarządu. Zezwolenie takie można odwołać każdej chwili.

Jeżeli urządzenie abonamentowe nie obejmuje więcej niż ośm mównic, które znajdują się bez wyjątku poza oznaczonym w taryfie telefonicznej obszarem pojedynczej należytości abonamentowej (§ 24., punkt 1.) i jedynie z powodu wielkości miejscowej sieci telefonicznej lub urzędu łączącego nie mogą być wykonane z połączeniem zamiejskiem (§ 13., punkt 7.), nie można zezwolenia odmówić.

5. Jeżeli urządzenie abonamentowe ogranicza się do stacyi w tym samym budynku, wówczas może abonent, ponijając wypadek, wymieniony w punkcie 3., odstąpić dowolnie poszczególne stacye osobom trzecim także stałe (połączenie domowe).

6. Zarząd nie wchodzi w żaden bezpośredni stosunek prawny względem osób, którym abonent odstępuje używanie swej stacyi czy to stałe, czy w poszczególnych przypadkach.

§ 23.

Podręczniki.

1. Zarząd dostarcza abonentom bezpłatnie dla każdej stacyi abonamentowej instrukcyę, wy-

ciąg z regulaminu telefonicznego i z taryfy telefonicznej oraz spis mównic tej samej sieci telefonicznej miejscowej (spis abonentów telefonu, § 18.).

2. Po raz pierwszy odda się abonentowi podręczniki te przy sposobności urządzenia stacji. Podręczniki, wydawane peryodycznie, oraz sprostowania będzie się doręczało później w każdym wypadku z osobna po ich wyjściu.

3. Za dostarczenie wspomnianych podręczników w większej ilości, niż podano wyżej, oraz za dostarczenie wszelkich innych podręczników mają abonenci płacić ustanowioną każdorazem cenę sprzedaży lub cenę nabycia.

D. Obowiązki abonenta.

§ 24.

Należności.

1. Za stacje abonamentowe uiszczać ma abonent roczną opłatę abonamentową według taryfy, którą Zarząd ułoży i ogłosi. Opłata abonamentowa obejmuje wynagrodzenie za urządzenie i utrzymanie w dobrym stanie przewodu łączącego i normalnego wyposażenia stacyjnego oraz za używanie stacji do rozmów w obrębie sieci telefonicznej miejscowej.

Taryfa postanawia, w których przypadkach pobiera się dodatek do opłaty abonamentowej albo ewentualną dopłatę do kosztów urządzenia przewodu.

2. Za utrzymanie w dobrym stanie urządzeń dodatkowych mają abonenci opłacać roczną należność za konserwację.

Koszta wymiany całych przyrządów, koszta zastąpienia przedmiotów zagubionych i koszta naprawy takich przedmiotów, których uszkodzenie należy odnieść do zawinienia abonenta lub osób trzecich albo do pożaru nie mieszczą się w ryczałcie i mają być pokryte osobno przez abonenta.

Zarząd ustanawia w osobnym spisie należności za konserwację poszczególnych rodzajów urządzeń dodatkowych i podaje je do wiadomości abonentów przy sposobności urządzenia tych urządzeń dodatkowych. O zmianach będą odnośni abonenci zawiadamiani przy zachowaniu ustanowionych w § 38. terminów.

3. Za wychodzące ze stacji abonamentowej rozmowy międzymiastowe, wezwania do rozmów, odwołania rozmów i zapowiedzenia rozmów, tudzież za połączenia stałe, uskutecznione w poszczególnych przypadkach, policza się abonentowi należności, odpowiadające taryfie.

4. Jeżeli ze stacji abonamentowej nadaje się w ruchu pośredniczącym telegramy lub fonogramy, albo jeżeli do stacji takiej przesyła się telefonicznie telegramy stosownie do zarządzenia, wydanego przez abonenta, wówczas winien abonent zapłacić w pierwszym wypadku wszystkie należności, spadające na nadawcę, w drugim zaś wypadku należności za pośrednictwo i należności, które w danym razie ma opłacać odbiorca telegramu.

5. Inne należności obciążają abonenta stosownie do osobnych postanowień, istniejących w tym względzie.

§ 25.

Zniżenie opłaty abonamentowej.

Te kraje, powiaty i gminy, które administrowane przez nie publiczne dobro (drogi, place, mosty itp.) oddają bezpłatnie do dyspozycji w celu urządzenia i utrzymywania urządzeń telegraficznych i telefonicznych wszelkiego rodzaju, korzystają ze zniżenia opłaty abonamentowej, którego wymiar jest ustanowiony w taryfie.

§ 26.

Płatność i uiszczanie należności.

1. Należność abonamentowa za stacje abonamentowe, używane całorocznie, wraz z dodatkami przypada do zapłaty w dniu 1. stycznia i 1. lipca w ratach półrocznych, płatnych z góry.

Jeżeli urządzono stację taką w ciągu półroczna, wówczas przypada część należności abonamentowej wraz z dodatkami, należąca się za czas aż do najbliższego 1. stycznia lub 1. lipca, a gdy czas ten wynosi mniej niż trzy miesiące, także pierwsza rata półroczna, do zapłaty w stacji centralnej z chwilą oddania stacji gotowej do ruchu, a ewentualnie (przy nowych sieciach miejscowych) z późniejszą chwilą otwarcia ruchu.

Jeżeli w ciągu półroczna rozwiązano abonament stacji używanej całorocznie najpóźniej do dnia 31. marca (30. września), wówczas zwraca się abonentowi należność abonamentową wraz z dodatkami, uiszczoną już za drugi (czwarty) kwartał kalendarzowy (w danym razie po potrąceniu należności za zwolnienie, § 32.).

Jeżeli w ciągu półroczna przybędzie dodatek do należności abonamentowej, wówczas przypada jego część, należąca się za czas aż do najbliższego 1. stycznia (1. lipca) a gdyby czas ten wynosił mniej niż trzy miesiące, także pierwsza rata półroczna, do zapłaty z chwilą zaistnienia stosunku, uzasadniającego dodatek.

2. Należyżość abonamentowa za stacye sezonowe wraz z dodatkami jest płatną w ratach rocznych w terminie, który Zarząd wyznaczy raz na zawsze dla kaźdey poszczególnej stacyi.

3. Należyżości za konserwacyę przypadają do zapłaty w ciągu istnienia odnośnych urządzeń dodatkowych w tym samym czasie i w tych samych ratach, co należyżość abonamentowa. Przy całorocznych urządzeniach abonamentowych należy je jednak uiszczacz, jeżeli odnośnych urządzeń dodatkowych nie zaprowadza się albo nie znosi się równocześnie z stacyą główną lub poboczną, w pierwszym przypadku dopiero od początku najbliższego kwartału kalendarzowego, a w drugim przypadku jeszcze aż do końca bieżącego kwartału kalendarzowego.

Kwoty, uiszczzone ewentualnie naprzód za dalsze kwartały kalendarzowe, zwraca się abonentom, a względnie zapisuje na ich rachunek.

4. Należyżość za ogłoszenie (§ 18., punkt 6.) przypada do zapłaty w tym samym czasie i w tych samych ratach, co należyżość abonamentowa. Liczy się ją począwszy od tego półrocza kalendarzowego, w ciągu którego wychodzi po raz pierwszy spis abonentów albo jego sprostowanie (dodatek) wraz z wpisem, podlegającym należyżości, a ustaje ona biedz w razie utrzymania abonamentu w mocy z początkiem tego półrocza kalendarzowego, w ciągu którego wycofuje się z obicgu ostatni podręcznik, obejmujący wpis odnośny. Należyżość za ogłoszenie, uiszczoną ewentualnie z góry za to półrocze kalendarzowe i czas następny, zwraca się abonentowi, a względnie zapisuje na jego rachunek.

5. Płatne raty należyżości rocznych należy uiścić w siedmiu dniach po przedłożeniu lub przesłaniu odnośnego rachunku, gdyż w przeciwnym razie zastanowi się ruch urządzenia abonamentowego (§ 36.).

6. Dopłatę do kosztów urządzenia przewodu należy złożyć przed rozpoczęciem budowy.

7. Należyżości, wynikające w poszczególnych przypadkach z ruchu telefonicznego (należyżości osobne), kredytuje się abonentowi.

Należy je uiścić w siedmiu dniach po przedłożeniu lub przesłaniu odnośnego rachunku, gdyż w przeciwnym razie zastanowi się ruch stacyi abonamentowej (§ 36.).

8. Co do uiszczania ryczałtu za stałe połączenia i należyżości za rozmowy zamówione mają zastosowanie § 21., punkt 4. i § 46., punkt 5.

§ 27.

Uiszczanie innych opłat.

Koszta urządzenia i robót, które Zarząd ma dostarczyć względnie przeprowadzić na rachunek abonenta, przypadają do zapłaty z chwilą oddania

odnośnego przedmiotu lub wykonania roboty. Należy je uiścić w siedmiu dniach po przedłożeniu lub przesłaniu odnośnego rachunku, gdyż w przeciwnym razie zastanowi się ruch urządzenia abonamentowego (§ 36.).

§ 28.

Odpowiedzialność abonenta.

Abonent odpowiada za ubytek przedmiotów, oddanych mu według spisu, i ich części składowych, oraz za uszkodzenie wyposażenia stacyjnego, zawinione przez niego lub osoby trzecie, wreszcie za przestrzeganie postanowień § 17., punkt 2.

§ 29.

Szczególne obowiązki abonenta.

1. Abonent odpowiada za dokładne przestrzeganie w swej stacyi abonamentowej przepisów manipulacyjnych, ustanowionych przez Zarząd.

2. Abonent jest dalej obowiązany donosić niezwłocznie stacyi centralnej o przerwach w ruchu swej stacyi i dozwolić lub zapewnić za dnia dostęp do swej stacyi, a względnie jej użycie

a) należyżość legitymującym się funkcyonaryuszom Zarządu telegraficznego w miarę potrzeby służbowej,

b) należyżość legitymującym się organom administracyi publicznej celem sygnalizowania wypadków lub sprowadzenia pomocy.

E. Zmiana i rozwiązanie stosunku abonamentowego.

§ 30.

Przełożenie stacyi abonamentowej.

Na miejscowe przełożenie stacyi abonamentowej w obrębie tej samej sieci telefonicznej miejscowej zezwala się na prośbę abonenta pod następującymi warunkami:

1. Przy przełożeniu stacyi do innego budynku lub innej ubikacyi w tym samym budynku musi się dopełnić wymogów § 11. pod względem umieszczenia stacyi.

2. Koszta przełożenia wewnętrznego urządzenia stacyjnego wraz z przewodem wewnętrznym ma w kaźdym razie ponieść abonent. Jeżeli przełożenie stacyi do innego budynku przypada na ten czas, na-

stępujący po uzyskaniu abonamentu lub po poprzednim przełożeniu stacji, w ciągu którego abonament jest w myśl § 31., punkt 1. i 2. związany abonamentem, i jeżeli z powodu przełożenia stacji rozbieżnie się dotychczasowy przewód zewnętrzny całkowicie lub częściowo, jako położony zdala od ruchu, wówczas winien abonament wynagrodzić kosztu urządzenia rozebranej części przewodu, których nie poniósł już ewentualnie w swoim czasie, oraz kosztu rozebrania w stosunku do nieubiegłej jeszcze części czasu, w którym jest związany abonamentem.

3. Jeżeli przez przełożenie stacji zmienia się podstawy wymiaru należności, podanych w § 24., pod 1, wówczas należy wymierzyć je na nowo, począwszy od chwili przełożenia stacji. Ewentualną dopłatę taryfową do kosztów urządzenia przewodu ściąga się jednak tylko o tyle, o ile nie można skorzystać z pierwotnego przewodu łączącego.

§ 31.

Rozwiązanie abonamentu wskutek wypowiedzenia, upływu czasu lub konkursu.

1. Z reguły zawiera się abonament na czas nieoznaczony, a obie strony mogą rozwiązać go przez wypowiedzenie z upływem miesiący marca, czerwca, września i grudnia (termin normalny), jednak przy stacjach całorocznych nie przed upływem roku, licząc od oddania stacji, a ewentualnie późniejszego otwarcia ruchu w stacji centralnej (§ 26., punkt 1.), zaś przy połączeniach sezonowych zawsze dopiero po upływie całego czasu używania. Zarządowi zastrzega się możliwość wykluczenia przy zawieraniu abonamentu prawa do wypowiedzenia także na dłuższy przeciąg czasu aniżeli rok, jeżeli zaprowadzenie urządzenia abonamentowego wymaga większego wydatku, a rychłe ponowne użycie przewodu łączącego w razie rozwiązania abonamentu nie jest prawdopodobne.

2. Przełożenie stacji do innego budynku wyklucza prawo do wypowiedzenia na taki sam przeciąg czasu, jak uzyskanie nowego abonamentu.

3. Wypowiedzenie należy wnieść na piśmie i musi się je doręczyć stronie drugiej najpóźniej na trzy miesiące przed tym terminem normalnym, w którym ma mieć skutek prawny.

4. Wypowiedzenie stacji głównej obejmuje także wypowiedzenie stacji ubocznej.

Jeżeli wypowiedziano stację główną, zanim jeszcze zaistniało prawo wypowiedzenia stacji ubocznej, wówczas rozwiązuje się przez to abo-

nament stacji ubocznej równocześnie z abonamentem stacji głównej, jednak w razie wypowiedzenia ze strony abonenta pod warunkami, obowiązującymi co do zwolnienia z abonamentu przed czasem właściwym (§ 32.)

5. Zarząd zastrzega sobie prawo wyjątkowego zezwolenia na zawarcie abonamentów telefonicznych dla wystaw, kongresów itd. na czas z góry oznaczony pod osobnymi warunkami. W tym przypadku kończy się abonament z oznaczoną w tym celu chwilą bez poprzedniego wypowiedzenia.

6. Jeżeli abonent popadnie w konkurs, wówczas gaśnie abonament z upływem okresu czasu, za który zapłacono należności roczne, a w danym przypadku zaraz, o ile zarządca maszyn nie prosi wyraźnie o jego utrzymanie w mocy za zupełnym wyrównaniem zalegających ewentualnie należności.

§ 32.

Przedwczesne zwolnienie z abonamentu.

1. Zarząd może z ważnych względów słuszności zwolnić abonenta, a względnie jego spadkobierców na prośbę z abonamentu od najbliższego terminu normalnego (§ 31., punkt 1.) także wówczas, gdy nie dotrzymano terminu wypowiedzenia albo gdy abonentowi w myśl § 31., punkt 1. i 2. nie przysługuje jeszcze w tym terminie w ogóle prawo wypowiedzenia.

2. W obu przypadkach należy złożyć należność za zwolnienie, którą taryfa oznacza.

W przypadku drugim należy nadto, jeżeli rozbiera się przewód łączący całkowicie lub częściowo, jako położony zdala od ruchu, wynagrodzić kosztu urządzenia rozebranej części przewodu, których abonent sam nie poniósł już ewentualnie w swoim czasie, oraz kosztu rozebrania w stosunku do nieubiegłej jeszcze części czasu, w którym byłby związany abonamentem.

§ 33.

Przemiana stacji głównej na stację uboczną i odwrotnie.

1. Jeżeli abonent zgłasza przemianę stacji głównej na stację uboczną lub odwrotnie przemianę

stacyi ubocznej na stacyę główną, wówczas gaśnie dotychczasowy abonament z chwilą przemiany, a nowy abonament wchodzi równocześnie w życie.

2. Jeżeli przemiana stacyi przypada na ten czas, następujący po zawarciu abonamentu lub po przełożeniu stacyi, w ciągu którego abonent jest w myśl § 31., punkt 1. i 2. związany abonamentem, i jeżeli z powodu przekształcenia stacyi rozbierze się dotychczasowy przewód zewnętrzny całkowicie lub częściowo jako położony z dala od ruchu, wówczas winien abonent wynagrodzić koszt urządzenia rozebranej części przewodu, których nie poniósł już ewentualnie w swoim czasie, oraz koszt rozebrania w stosunku do nieubiegłej jeszcze części czasu, w którym byłby związany dawnym abonamentem.

§ 34.

Zmiana w osobie abonenta.

1. W razie śmierci abonenta przechodzą jego prawa i obowiązki, wynikające z abonamentu, na jego spadkobierców.

2. Pomijając ten wypadek, może zmiana w osobie abonenta zajść jedynie za zezwoleniem Zarządu.

Zezwolenie to zależy od warunku wyrównania wszystkich należności, narosłych aż do tej chwili.

3. Starający się o przyjęcie abonamentu winien prosić pisemnie o oddanie mu stacyi, wykazując zgodę dotychczasowego abonenta, i złożyć przytem wyraźne oświadczenie, iż poddaje się bez zastrzeżeń niniejszemu regulaminowi telefonicznemu wraz z ewentualnymi przepisami uzupełniającymi, tudzież każdorazowej taryfie (§ 10., punkt 1., k).

4. W razie dopełnienia warunków, ustanowionych w punktach 2. i 3., nie można odmówić zezwolenia na przeniesienie stacyi, jeżeli starający się o przejęcie wykaże, że urządzenie abonamentowe należy do przedsiębiorstwa, które przeszło na niego od dotychczasowego abonenta.

5. Przez przeniesienie przechodzą wszystkie prawa i obowiązki z abonamentu na obejmującego stacyę.

6. Przynależne stacye główne i uboczne można przenieść tylko łącznie i tylko na tę samą osobę.

7. O ile przeniesienie stacyi abonamentowej pociąga za sobą nowy wymiar należności abonamentowej, postanawia taryfa.

§ 35.

Przerwa w ruchu.

Zarząd nie odpowiada za szkodę (§ 7.), powstającą wskutek przerwy w ruchu stacyi abonamentowej. Usunie on jednak zaszczyt przerwy w ruchu z wszelkim możliwym pośpiechem.

Jeżeli przerwa taka, powstała bez zawinienia abonenta lub innego posiadacza, trwała stale dłużej niż przez 14 dni po dojeździe do wiadomości Zarządu, wówczas nie pobiera się należności za czas przerwy, pobraną już należność zapisuje się na rachunek lub zwraca się ją.

§ 36.

Zastanowienie ruchu i zwinięcie stacyi.

1. Zarządowi służy prawo zastanowić w następujących przypadkach ruch urządzenia abonamentowego albo zwinąć zupełnie urządzenie to, jednak, o ile zwłoka nie grozi niebezpieczeństwem, tylko po poprzednim zagrożeniu, a mianowicie:

- a) w razie zupełnego lub częściowego odwołania deklaracji, wspomnianych w § 11., punkt 1. i 2.;
- b) w razie niepunktualnego płacenia należności;
- c) w razie nadużyć w korzystaniu z telefonu;
- d) w razie samowładnej zmiany urządzenia technicznego albo w razie rozmyślnego uszkodzenia, popełnionego przez abonenta, członków jego rodziny, domowników lub służbę;
- e) jeżeli osoby, korzystające ze stacyi, ponownie i mimo poprzedniego ostrzeżenia abonenta obrażają ciężko przyzwoitość w stosunkach ze stacyą centralną, albo jeżeli przez manipulowanie z przyrządami narażają na szwank zdrowie funkcyjonyusy;
- f) w razie ponownego wzbronienia dostępu do stacyi organom, wymienionym w § 29., punkt 2.

2. Zarządzenie to nie uwalnia abonenta ani od odpowiedzialności, ciążącej na nim w myśl § 28., ani od obowiązku opłacania należności aż do najbliższego terminu normalnego, z którym możnaby rozwiązać abonament przez wypowiedzenie (§ 31.).

3. Za czas zastanowienia ruchu stacyi abonamentowej na zasadzie § 4., punkt 3., nie pobiera się należności, pobraną już należność wpisuje się na rachunek lub zwraca się ją.

4. Zarząd nie odpowiada w żadnym razie za szkodę (§ 7.), powstałą wskutek zastanowienia ruchu.

§ 37.

Rozebranie stacyi.

1. W razie zwinięcia stacyi abonamentowej przeprowadza Zarząd, niezależnie od postanowienia, wydanego w § 32., punkt 2., swoim kosztem usunięcie należących do niego przyrządów i przewodów, a na życzenie abonenta i na jego koszt także rozebranie urządzeń stacyjnych, będących własnością abonenta.

2. Za przywrócenie stanu poprzedniego w ubikacjach, użytych do umieszczenia urządzeń stacyjnych wraz z przewodem wewnętrznym, nie odpowiada Zarząd pod żadnym względem.

§ 38.

Zmiana warunków abonamentu. Nadzwyczajne wypowiedzenie.

1. Należycie ogłoszonych zmian w postanowieniach regulaminu telefonicznego, odnoszących się do abonamentu telefonów, lub w postanowieniach taryfy telefonicznej nie można wprowadzać w życie co do zawartych już abonamentów przed drugim terminem normalnym (§ 31., punkt 1.), następującym po chwili ogłoszenia.

2. Jeżeli zmiana taka nakłada na abonentów ciężary lub pozbawia ich korzyści, wówczas może abonent wypowiedzieć urządzenie abonamentowe, których zmiana dotyczy, z chwilą wprowadzenia zmiany także wówczas, gdyby w myśl postanowień § 31. nie istniało jeszcze prawo wypowiedzenia z tym terminem normalnym.

Takie wypowiedzenie nadzwyczajne musi się doręczyć Zarządowi na piśmie najpóźniej na dwa miesiące przed wspomnianą chwilą.

3. Zmiany regulaminu telefonicznego muszą być, aby były ważnymi, ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, a zmiany taryfy telefonicznej w dziennikach urzędowych. Sposób ich ewentualnego podania do wiadomości abonentów oznacza Zarząd w każdym przypadku z osobna.

Rozdział III.

Ruch telefoniczny.

A. Rozmowy.

§ 39.

Pojęcie i rodzaje rozmów.

1. Rozmowy telefoniczne umożliwiają osobom, znajdującym się przy dwóch różnych mównicach (mównicach publicznych, publicznych automatach

telefonicznych lub stacyach abonamentowych), na bezpośrednie wzajemne udzielanie sobie wiadomości telefonem.

2. Rodzaje rozmów są następujące:

a) rozmowy miejscowe:

Obie mównice, wchodzące z sobą w komunikację, należą do tej samej sieci telefonicznej miejscowej i otrzymują połączenie ze sobą za pośrednictwem stacyi centralnej:

b) rozmowy międzymiastowe:

Obie mównice nie należą do tej samej sieci telefonicznej;

c) rozmowy wewnętrzne:

Obie mównice należą do tego samego urządzenia abonamentowego i komunikują się ze sobą bez pośrednictwa stacyi centralnej.

Uregulowanie ruchu dla rozmów wewnętrznych nie jest przedmiotem niniejszego regulaminu telefonicznego.

§ 40.

Używanie mównic publicznych i publicznych automatów telefonicznych do rozmów.

1. Mównic publicznych i publicznych automatów telefonicznych może używać do rozmów w ogóle każdy, kto opłaci należitości taryfowe; można jednak wykluczyć osoby, które dopuściły się nadużyć w korzystaniu z telefonu albo uszkodzeń urządzenia ruchowego, albo które są dotknięte chorobą zaraźliwą, jeżeli zachodzi obawa jej przeniesienia zapomocą aparatów telefonicznych.

2. Wspólne prowadzenie rozmowy przez kilka osób obecnych równocześnie w mównicy publicznej jest niedopuszczalne.

3. Korzystającemu z mównicy publicznej nie wzbrania się komunikowania się podczas rozmowy z innymi osobami obecnymi równocześnie.

4. Co do korzystania z giełdowych mównic publicznych istnieją osobne przepisy.

§ 41.

Podział rozmów według ich urzędowego traktowania.

Rozmowy dzielą się na trzy grupy:

1. Rozmowy państwowe:

a) rozmowy, zgłoszone przez Jego c. i k. Apostolską Mość i przez członków Najwyższego Domu Cesarskiego albo z najwyższego lub wysokiego polecenia tych osób;

b) rozmowy, zgłoszone przez urzędy i organa, należące do c. i k. najwyższych orszaków dworskich, przez urzędy dyplomatyczne albo konsularne, dalej przez władze państwowe i wojskowe oraz komendy wojskowe, następnie rozmowy, prowadzone z jedną z tych władz wskutek pochodzącego od niej wezwania do rozmowy lub zapowiedzenia rozmowy.

Zgłaszający rozmowę państwową musi podać na odnośne wezwanie swe nazwisko i charakter, w danym razie także nazwisko i charakter swego mocodawcy i wylegitymować się w razie korzystania z mównicy publicznej.

Urzędom itd., wymienionym pod b), wolno zgłaszać rozmowy państwowe tylko w mównicach publicznych lub w takich stacjach abonamentowych, które urządzone są w ich własnych ubikacjach urzędowych lub które one wyznaczyły w tym celu z góry w porozumieniu z dyrekcją poczt i telegrafów.

2. Rozmowy służbowe, i to pilne i zwyczajne: rozmowy, odnoszące się do służby telefonicznej, prowadzonej przez urzędy telefoniczne między sobą, dalej doniesienia i wiadomości, dotyczące badania przewodów telegraficznych lub telefonicznych, stanu linii, usunięcia przerw itp., oraz rozmowy, prowadzone przez kierownictwa budowy i z kierownictwami tymi co do budowy i konserwacji przewodów telegraficznych lub telefonicznych.

Kto chce prowadzić rozmowę służbową, musi podać swe nazwisko i charakter, a w danym razie także nazwisko i charakter swego mocodawcy i wylegitymować się w razie korzystania z mównicy publicznej.

3. Rozmowy prywatne, i to pilne i zwyczajne.

§ 42.

Porządek kolejny rozmów.

1. Przy prowadzeniu rozmów międzymiastowych na przewodach międzynarodowych mają rozmowy międzynarodowe bezwarunkowo pierwszeństwo przed rozmowami krajowymi.

2. Zresztą obowiązuje dla rozmów międzymiastowych następujący porządek kolejny:

- a) rozmowy państwowe,
- b) rozmowy służbowe pilne,
- c) rozmowy prywatne pilne,
- d) rozmowy prywatne zwyczajne,
- e) rozmowy służbowe zwyczajne.

W obrębie powyższych pięciu grup rozstrzyga wcześniejsze zgłoszenie rozmowy; rozmowy międzynarodowe na przewodach telefonicznych w granicach państwa mają jednakowoż pierwszeństwo przed rozmowami tutejszokrajowymi tej samej grupy.

3. Ten sam porządek kolejny obowiązuje dla rozmów miejscowych między sobą pod względem korzystania z mównicy publicznej. Rozmowy państwowe i rozmowy służbowe pilne mają pierwszeństwo przed innymi rozmowami miejscowymi także co do korzystania z przewodu pośredniczącego.

4. Rozmowy międzymiastowe idą przed rozmowami miejscowymi.

Rozmowy miejscowe przerywa się na rzecz rozmów międzymiastowych, dla których przygotowano przewody międzymiastowe, a rozmowy dziennikarskie (§ 47.) na rzecz rozmów państwowych lub pilnych rozmów służbowych.

5. Na przewodach telegraficznych (§ 2., punkt 8., 9. i 11.) ma służba telegraficzna bezwarunkowo pierwszeństwo przed rozmowami telefonicznymi.

§ 43.

Czas trwania rozmów.

1. Pomijając przepisy punktu 5., nie są rozmowy państwowe i służbowe ograniczone co do czasu trwania.

2. Rozmowy prywatne, prowadzone w ruchu miejscowym między dwiema stacjami abonamentowymi z połączeniem samoistnym, między stacją taką a publicznym automatem telefonicznym albo wreszcie między dwoma publicznymi automatami telefonicznymi, nie są w ogóle ograniczone co do czasu trwania.

Jeżeli rozmowa taka wymaga użycia przewodu pośredniczącego (§ 2., punkt 9.), wówczas może stacja centralna przerwać ją po upływie sześciu minut, gdyby ten sam przewód pośredniczący był potrzebny dla ruchu innych mównic.

3. Dla rozmów prywatnych, prowadzonych w ruchu międzymiastowym albo w ruchu miejscowym przy użyciu mównicy publicznej (ze strony wzywającego lub wezwanego), obowiązuje jako jednostka czasu niepodzielny przeciąg trzech minut. Rozmowy te można przedłużyć poza czas dwóch jednostek tylko wówczas, jeżeli w danej chwili niema innej zgłoszonej rozmowy międzymiastowej, do której przeprowadzenia trzeba użyć przewodu międzymiastowego lub pośredniczącego albo mównicy publicznej.

Rozmowy prywatnej, prowadzonej przy użyciu mównicy publicznej w ruchu miejscowym, nie można i wtedy rozciągać na więcej jak dwie jednostki czasu, jeżeli w danej chwili jest zgłoszona inna rozmowa miejscowa, dla której przeprowadzenia trzeba użyć mównicy publicznej lub przewodu pośredniczącego.

4. W komunikacji z giełdową mównicą publiczną można przeciągać rozmowy poza okres jednej jednostki czasu tylko wtedy, jeżeli niema innej zgłoszonej rozmowy giełdowej.

5. Czas trwania rozmów, w których uczestniczy stacya abonamentowa z połączeniem towarzyskiem, można poddać szczególnym ograniczeniom.

6. Przed przeprowadzeniem lub wykreśleniem zgłoszonej rozmowy międzymiastowej niedopuszczalne jest zgłoszenie nowej rozmowy tego samego wzywającego (względnie tej samej stacyi abonamentowej) z tym samym wezwanym (względnie z tą samą stacyą abonamentową).

7. Rozmowy, wykraczające przeciw zakazowi, objętemu § 4., punkt 4., przerwie się z urzędu bez względu na postanowienia powyższe, skoro przekroczenie zakazu dojdzie do wiadomości urzędowej.

§ 44.

Należności za rozmowy.

1. Za rozmowy państwowe i prywatne, prowadzone w ruchu międzymiastowym albo wychodzące w ruchu miejscowym z mównicy publicznej, pobiera się należność za rozmowę.

2. Za jednostkę wymiaru i poboru należności za rozmowę uchodzi niepodzielny przeciąg czasu trzech minut.

3. Za pilne rozmowy prywatne pobiera się wyższą należność.

4. Należność za rozmowę ma zawsze złożyć strona wzywająca. Używając mównicy publicznej, należy złożyć należność tę z góry. Abonentom kredytyje się należności za rozmowy.

5. Za rozmowy, wychodzące ze stacyi abonamentowej w ruchu miejscowym, nie pobiera się żadnej należności.

§ 45.

Płatność należności za rozmowy i początek czasu rozmowy, podlegającego opłacie.

1. Należność za rozmowę staje się z reguły płatną z chwilą, gdy uskuteczniło połączenie między mównicą wzywającą a mównicą wezwaną i gdy odnośnie mównice publicznej są gotowe do użytku dla osoby wzywającego, względnie wezwanego.

Połączenie ze stacyą abonamentową uboczną uważa się za uskutecznione z chwilą przeprowadzenia połączenia ze stacyą główną.

2. Z chwilą podaną pod 1., rozpoczyna się z reguły także pierwsza jednostka rozmowy; w komunikacji z mównicami publicznymi (z wyjątkiem giełdowych mównic publicznych) nie wlicza się

jednak do pierwszej jednostki rozmowy czasu, który upłynie aż do zgłoszenia się strony do telefonu, o ile czas ten nie przenosi jednej minuty.

3. Jeżeli rozmowa nie przychodzi do skutku z powodu błędu technicznego albo z powodu błędów w manipulacji urzędowej, albo jeżeli wzywający odstępuje od rozmowy, zanim jeszcze stacya centralna wezwala jego mównicę (stacyę abonamentową lub mównicę publiczną) do przeprowadzenia rozmowy, wówczas wykreśla się rozmowę i zwraca uiszczoną w danym razie należność za rozmowę. Skoro uskuteczniło połączenie między obiema mównicami, można przeciw obowiązкови zapłaty zarzucić błędy techniczne lub błędy w manipulacji urzędowej jedynie wówczas, jeżeli podano je natychmiast do wiadomości urzędu telefonicznego.

W razie istnienia błędów technicznych, uchyla się połączenie z urzędu i wykreśla rozmowę, nie licząc należności, jeżeli usiłowania doprowadzenia rozmowy do skutku okazują się niewątpliwie bezcelowe albo jeżeli od chwili uskutecznienia połączenia upłynęło trzy minuty, a usiłowania powyższe nie powiodły się.

4. Pod względem płatności należności za rozmowę jest w ruchu miejscowym obojętne, czy wezwana stacya abonamentowa albo wezwany publiczny automat telefoniczny zgłasza się czy nie.

Gdyby przerwano rozmowę miejscową, prowadzoną za opłatą należności, wskutek rozmowy międzymiastowej, wolno stronie wzywającej rzec się późniejszego kontynuowania rozmowy miejscowej i żądać zwrotu należności za niewyczerpaną jednostkę czasu rozmowy.

5. Jeżeli w ruchu międzymiastowym wezwana stacya abonamentowa (wezwany publiczny automat telefoniczny) nie odpowie na wezwanie stacyi centralnej od godziny 8. rano do godziny 7. wieczór w ciągu jednej minuty, a od godziny 7. wieczór do godziny 8. rano w ciągu trzech minut, wówczas wykreśla się rozmowę, nie licząc należności, chyba że wzywający chce czekać na stacyę wezwaną ponad podany czas. W tym ostatnim wypadku rozpoczyna się z upływem powyższego czasu pierwsza jednostka rozmowy i przypada do zapłaty należność za całą rozmowę zgłoszoną.

6. W ruchu międzymiastowym jest obojętne pod względem płatności należności za rozmowę, kto daje odpowiedź w stacyi abonamentowej albo w publicznym automacie telefonicznym na wezwanie stacyi centralnej. Dla stacyi centralnej uchodzi osoba zgłaszająca się za stronę rozmawiającą.

7. Jeżeli musi się przywołać giełdzistę do przeprowadzenia rozmowy międzymiastowej w giełdowej mównicy publicznej, natenczas czas roz-

mowy, podlegający opłacie, bez względu na to, czy giełdzista jest stroną wzywającą czy wezwaną, rozpoczyna się po upływie dwóch minut, chyba że giełdzista zjawił się do telefonu już wcześniej. Termin dwuminutowy rozpoczyna się chwilą, w której zarządzo przywołanie giełdzisty, bez względu na to, czy w chwili tej mównica publiczna była już dla niego przygotowaną czy nie.

8. Dla ruchu na przewodach międzymiastowych, połączonych wprost z giełdową mównicą publiczną, można wydać osobne przepisy co do zapadalności należitości za rozmowę.

§ 46.

Zamówione rozmowy nocne.

1. Na pewne oznaczone godziny od 9. wieczór do 6. rano można zamawiać rozmowy międzymiastowe między dwiema oznaczonymi mównicami (stacyami abonamentowymi lub mównicami publicznymi), o ile na to zezwalają godziny urzędowe interesowanych urzędów telefonicznych (§ 5.) albo o ile inne zarządzenia umożliwiają takie zamówienia. Rozmowy te korzystają z należitości znizonych. Nie wolno ich używać sposobem zarobkowym do pośredniczącego przesyłania wiadomości dla osób trzecich.

2. Okres zamówienia wynosi pełny i niepodzielny miesiąc. Zamówienie odnawia się z miesiąca na miesiąc, jeżeli jedna albo druga strona nie cofnie się na ośm dni przed końcem bieżącego okresu zamówienia.

3. Najkrótszy czas trwania rozmowy zamówionej wynosi dwie, a najdłuższy cztery jednostki rozmowy. Poza zamówiony czas można przeciągnąć rozmowę jedynie po uiszczeniu pełnej należitości za dalsze jednostki rozmowy i tylko wtedy, jeżeli w danej chwili niema innej zgłoszonej rozmowy.

4. Zamówienia można rozpocząć od dowolnego dnia; miesiąc zamówienia biegnie jednak tylko od pierwszego lub szesnastego każdego miesiąca kalendarzowego. Należitość za zamówienie, przypadającą za pierwszy miesiąc, należy w danym razie podwyższyć o tę kwotę częściową, jaka wypada za czas między dniem wejścia zamówienia w życie a najbliższym pierwszym lub szesnastym dniem miesiąca.

5. Kwotę, przypadającą za zamówienie, oblicza się za przeciętny okres trzydziestu dni i należy ją złożyć z góry.

6. Zamówione połączenie skutecznia się z urzędu w oznaczonym czasie, o ile nie jest w toku rozmowa między dwiema innymi osobami, albo o ile nie zgłoszono rozmowy państwowej lub pilnej rozmowy służbowej.

7. Części czasu, niewyzyskanej w toku pewnej rozmowy, nie można przenieść na rozmowę późniejszą. Jeżeli jednak wcale nie wyzyskano czasu rozmowy albo nie wyzyskano go w zupełności, ponieważ zaszła przerwa w ruchu lub niemożność oddania przewodów do rozporządzenia, wówczas należy przyznać zamawiającemu, o ile to jest możliwe, jeszcze w ciągu tej samej nocy rozmowę zastępczą w wymiarze niewykorzystanej części czasu.

Jeżeli po upływie tego czasu nie zaoferowano rozmowy zastępczej, zwraca się zamawiającemu na żądanie za każdą straconą jednostkę trzydziestą część miesięcznej należitości za zamówienie.

8. Rozmowy zamawia się w stacyi centralnej.

9. Przy stacyach abonamentowych z połączeniem towarzyskiem lub zamiejskiem można wykluczyć lub ograniczyć zamawianie rozmów na pewne godziny nocne.

§ 47.

Rozmowy dziennikarskie.

1. Rozmowy międzymiastowe, prowadzone w czasie od godziny 9. wieczór do godziny 6. rano przez redakcyje dzienników i korespondencyje dziennikarskie między sobą albo z odnośnymi zastępcami (redaktorami, współpracownikami, korespondentami), korzystają ze zniżenia należitości za rozmowę, jeżeli zapłacono należitość tę najmniej za 50 jednostek rozmowy w miesiącu.

2. Rozmowy tego rodzaju noszą nazwę „rozmów dziennikarskich“ i mogą być prowadzone w dowolnej godzinie w ciągu wspomnianej pory nocnej, przyczem nie przysługuje im pierwszeństwo do pewnej godziny oznaczonej. Mają one swój porządek kolejny między zwyczajnymi rozmowami prywatnymi stosownie do zgłoszenia i mogą uleść przerwie na rzecz rozmów państwowych lub pilnych rozmów służbowych. Pilne rozmowy dziennikarskie są niedopuszczalne.

3. Rozmowy dziennikarskie można zgłaszać najdłużej na czas czterech jednostek. Co do przedłużenia rozmowy poza zgłoszony czas obowiązują postanowienia § 43., punkt 3.

4. Rozmowy dziennikarskie można wdrażać ze stacyi abonamentowej, istniejącej w redakcyi odnośnego dziennika lub należącej do korespondencyi dziennikarskiej, albo ze stacyi jednego z zastępców (redaktorów itd.) albo wreszcie z mównicy publicznej, pełniącej służbę nocną; zawsze jednak muszą one wychodzić z tej samej sieci telefonicznej miejscowej. Rozmowy te mogą rozciągać się na kilka międzymiastowych połączeń dla rozmów.

5. Redakcje dzienników, korespondencye dziennikarskie itd., które chcą korzystać ze zniżenia należności dla rozmów dziennikarskich, mają donieść o tem na piśmie właściwej dyrekcji poczt i telegrafów, oznaczając mównice i relacye między-miastowe, których mają zamiar użyć do prowadzenia rozmów dziennikarskich.

6. Przyznane raz upoważnienie do prowadzenia rozmów dziennikarskich za zniżeniem rozciąga się na pełny niepodzielny miesiąc kalendarzowy i przedłuża się milcząco z miesiąca na miesiąc, jeżeli Zarząd nie wypowie go na ośm dni przed końcem bieżącego miesiąca. Gaśnie ono z upływem miesiąca bieżącego, jeżeli uprawniony wyraźnie zrzeknie się albo nie uiszc punktualnie należności. Jeżeli upoważnienie do prowadzenia rozmów dziennikarskich za zniżeniem ma rozpocząć się w ciągu miesiąca kalendarzowego, wówczas łączy się odnośną część miesiąca z najbliższym miesiącem kalendarzowym i podwyższa w tym samym stosunku ilość rozmów, którą ma się zapłacić w tym okresie.

7. Należności za rozmowy dziennikarskie przypadają do zapłaty według postanowień § 45. Zgłoszenia rozmów dziennikarskich, dla których nie można było skutecznie połączenia do godziny 6. rano, wykreśla się, jeżeli nie zażądano wyraźnie ich utrzymania w mocy bez zniżenia należności.

8. Należności za rozmowy dziennikarskie kredytuje się aż do końca miesiąca kalendarzowego, w którym je przeprowadzono. Jeżeli w ciągu miesiąca przeprowadzono mniej, aniżeli 50 jednostek rozmowy, względnie jeżeli w ciągu miesiąca początkowego, przedłużonego w myśl punktu 6., przeprowadzono ich mniej, aniżeli wynosi stosunkowo podwyższona ilość jednostek rozmowy, wówczas (zniżone) należności za jednostki rozmowy, brakujące jeszcze do tej liczby, przypadają do zapłaty z chwilą powyższą. Przeniesienie niewyzyskanych jednostek rozmowy na miesiąc najbliższy jest niedopuszczalne.

§ 48.

Rozmowy wolne od należności.

Wolne od należności są:

- a) rozmowy służbowe z wyjątkiem przesyłania wezwań do rozmów, odwołań rozmów i zapowiedzi rozmów;
- b) w ruchu miejscowym doniesienia abonentów telefonu, wnoszone osobiście lub przez pełnomocników za pośrednictwem mównicy publicznej do właściwej władzy służbowej o przerwach w ruchu odnośnej stacji abonamentowej.

§ 49.

Wezwanie do rozmowy. odwołanie rozmowy.

1. W ruchu międzymiastowym i miejscowym wolno drogą pośrednictwa urzędowego wezwać do rozmowy osobę, której nie można dowołać się przez pewną stację abonamentową.

Wezwanie to można wysłać zarówno ze stacji abonamentowej jak i z mównicy publicznej i żądać niem, aby odnośna osoba zgłosiła się w mównicy publicznej, w publicznym automacie telefonicznym lub w stacji abonamentowej.

2. Czas, w którym rozmowa ma się odbyć, można oznaczyć naprzd w obrębie godzin urzędowych odnośnych urzędów telefonicznych; zarząd nie przyjmuje jednak żadnej odpowiedzialności za dotrzymanie tego czasu.

Wezwanie do rozmowy traci swą ważność w dniu następującym po nadaniu wezwania o godzinie 12. w południe.

3. Wezwanie może mieć na celu także równoczesne jawienie się kilku osób.

Jest ono dopuszczalne tylko wtedy, gdy osoby, zawezwać się mające, mieszkają w miejscu siedziby mównicy publicznej lub stacji centralnej, z którą stacja abonamentowa (publiczny automat telefoniczny) jest połączona, albo w najbliższej okolicy tego miejsca.

4. Ten, od którego wezwanie pochodzi, ma złożyć za jego urzędowe przesłanie i doręczenie osobie, która ma być przywołana, należność za wezwanie.

W ruchu międzymiastowym uważa się nadanie wezwania zarazem za zgłoszenie nastąpić mającej po niem rozmowy. Należność za tę rozmowę ma zatem zawsze zapłacić strona wzywająca.

W ruchu miejscowym powinna jedna lub druga strona zgłosić samoistnie rozmowę, która ma być przeprowadzona na skutek wezwania, a w razie użycia mównicy publicznej także opłacić ją.

Prócz ewentualnej opłaty za rozmowę miejscową nie pobiera się żadnych należności od strony, która ma być przywołana.

5. Należność za wezwanie staje się płatną w ruchu międzymiastowym z chwilą, gdy przesłano wezwanie do drugiego miejsca, a w ruchu miejscowym z chwilą, gdy zarządzone przywołanie osoby, która ma być wezwana.

Należności tej jednak w ruchu międzymiastowym się nie ściąga, jeżeli rozmowa, do której wezwanie wydano, nie odbędzie się z powodu jakiegoś błędu technicznego albo z powodu błędu w urzędowej manipulacji.

6. Płatność należności za rozmowę, co do której wysłano wezwanie, stosuje się wogóle do postanowień § 45. Należności tej nie pobiera się w ruchu międzymiastowym, jeżeli rozmowa nie przyjdzie do skutku z powodu, iż nie zastano osoby, która ma być przywołana, albo że zaniechano doręczenia wezwania ze względu na zbyt wielką odległość wskazanego miejsca zamieszkania osoby wezwać się mającej (punkt 3.).

Natomiast należność ta ma być uiszczona w ruchu międzymiastowym, jeżeli osoba przywołac się mająca odmawia zadośćuczynienia wezwaniu albo jeżeli nie uczyni jemu zadość w ciągu czasu ważności (punkt 2.) a nie nastąpi zrzeczenie się.

7. Jeżeli ten, od którego wezwanie do rozmowy wyszło, zrzeknie się jej prowadzenia, wówczas może on żądać wysłania odwołania rozmowy.

Odwołanie rozmowy prześle się urzędowo na miejsce przeznaczenia tak samo jak wezwanie do rozmowy i doręczy się osobie wezwanej, jeżeli teje doręczono już wezwanie do rozmowy.

Za odwołanie rozmowy należy niścić należność za odwołanie; co do płatności tej należności obowiązują reguły, ustanowione w punkcie 5.

8. Wezwanie do rozmowy i odwołanie rozmowy musi się nadać w języku zrozumiałym dla urzędu przyjmującego.

9. Jeżeli żądający połączenia zwraca uwagę przy zgłoszeniu rozmowy, iż osoba, z którą chce rozmawiać, jest obecna w mównicy publicznej (przy publicznym automacie telefonicznym), którą ma się wezwać, wówczas nie mają zastosowania przepisy o wezwaniu do rozmowy i odwołaniu rozmowy.

§ 50.

Zapowiedzenie rozmowy.

1. W ruchu międzymiastowym wolno drogą pośrednictwa urzędowego zapowiedzieć stacyi abonamentowej, należącej do odległej sieci telefonicznej miejscowej, nazwisko osoby, z którą ma się prowadzić rozmowę z teje stacyi.

Zapowiedzenie to można wysłać zarówno ze stacyi abonamentowej jak i z mównicy publicznej.

2. Czas, w którym rozmowa ma się odbyć, można oznaczyć naprzed w obrębie godzin urzędowych odnośnych urzędów telefonicznych; Zarząd nie przyjmuje jednak żadnej odpowiedzialności za dotrzymanie tego czasu.

Zapowiedzenie to traci swą ważność w dniu następującym po nadaniu o 12. godzinie w południe.

3. Zapowiedzenie może odnosić się także do nazwisk kilku osób, jednak nie do różnych stacyi abonamentowych i różnych rozmów.

4. Ten, od którego zapowiedzenie pochodzi, ma złożyć za tegoż urzędowe przesłanie należność za zapowiedzenie, a za rozmowę międzymiastową, następującą po zapowiedzeniu, zwyczajną należność za rozmowę. Przy rozmowie tej uważa się go za stronę wzywającą tak, jak przy zgłoszeniu zwyczajnym.

5. Co do płatności należności za rozmowę obowiązują wogóle także w razie zapowiedzenia postanowienia § 45. Należność za rozmowę przypada jednak do zapłaty także wtedy, jeżeli zapowiedzenie dojdzie do miejsca swego przeznaczenia, zrzeczenie się nie nastąpi a stacya wezwania aż do upływu czasu ważności (punkt 2.) nie zgłosi swej gotowości do rozmowy.

Należności za zapowiedzenie nie pobiera się tylko wtedy, jeżeli z powodu błędu technicznego lub z powodu błędu w urzędowej manipulacji albo zapowiedzenie nie dojdzie do swego przeznaczenia albo rozmowa nie przyjdzie do skutku.

6. Zapowiedzenie musi się nadać w języku zrozumiałym dla urzędu przyjmującego.

B. Ruch pośredniczący.

§ 51.

Pojęcie, rodzaje i zasady ruchu pośredniczącego.

1. Przy ruchu pośredniczącym używają organa zakładu pocztowego i telegraficznego telefonu na życzenie nadawcy lub odbiorcy pewnej wiadomości celem jej nadania, przesłania lub oddania. Rodzaje ruchu pośredniczącego są następujące:

- a) pośredniczące przesyłanie telegramów,
- b) pośredniczące przesyłanie fonogramów.

2. Ruch pośredniczący może odbywać się zawsze jedynie w granicach pewnej sieci telefonicznej miejscowej. Połączenia telefoniczne, służące dla ruchu tego, stoją pod względem porządku kolejnego, czasu trwania i ewentualnej przerwy na równi z rozmowami miejscowymi.

3. Urząd, wchodzący w służbę pośredniczącej w styczność ze stacyą abonamentową, nie jest obowiązany do badania tożsamości osoby, która nadaje lub odbiera wiadomość w stacyi abonamentowej.

§ 52.

Pośredniczące przesyłanie telegramów.

1. Pośredniczące przesyłanie telegramów może mieć miejsce:

- a) przy nadaniu z pewnej stacyi abonamentowej do urzędu telegraficznego, będącego z nią w połączeniu telefonicznym miejscowym (z reguły do centralnej stacyi telefonicznej):

- b) przy przesyłce między urzędem nadawczym i oddawczym, jeżeli oba te urzędy pozostają z sobą w połączeniu telefonicznem miejscowem, a nadawca zarządzi wyraźnie telefoniczną przesyłkę między nimi;
- c) na życzenie odbiorcy przy oddawczem przesłaniu do stacji abonamentowej, będącej w połączeniu telefonicznem miejscowem z urzędem telegraficznym.

2. Za telefoniczne przesłanie pośredniczące telegramu przy jego nadaniu, przesyłce lub doręczeniu należy zapłacić należność za pośredniczenie. Jeżeli przy pewnym telegramie schodzą się dwa lub trzy akta przesłania pośredniczącego, wówczas należy obliczyć należność powyższą osobno od każdego z nich.

Należność za pośredniczenie, przypadającą za telefoniczne nadanie lub telefoniczne przesłanie telegramu, ma złożyć nadawca, a należność za telefoniczne jego doręczenie odbiorca; abonentom telefonu kredytuje się tę należność.

3. Należność za pośredniczące przesłanie telegramu przypada do zapłaty, skoro ukończono dyktowanie telegramu, rozpoczęte z chwilą, gdy strona zawezwana oświadczyła, iż jest do odebrania gotowa, albo jeżeli przerwano dyktowanie tegoż wskutek zawinienia nadawcy lub odbiorcy.

4. Zresztą rozstrzygają co do pośredniczącego przesyłania telegramów postanowienia regulaminu telegraficznego.

§ 53.

Fonogram i jego przesłanie.

1. Fonogramy są to wiadomości, które albo
- a) przy nadaniu z pewnej stacji abonamentowej przesyła się telefonicznie do centralnej stacji łączącej, poczem urząd ten przesyła je dalej na piśmie pocztą (pocztą pneumatyczną) albo umyślnym posłańcem, albo które
- b) nadaje się na piśmie w mównicy publicznej i które mównica tą drogą pośredniczącej przesyłki telefonicznej albo doręcza stacji abonamentowej tej samej sieci telefonicznej miejscowej albo przesyła centralnej stacji łączącej w tym celu, aby stacja ta przesała je dalej na piśmie pocztą (pocztą pneumatyczną) albo umyślnym posłańcem, albo które
- c) nadaje się na piśmie w stacji centralnej (w urzędzie telegraficznym) lub które nadchodzą posłańcem lub pocztą (pocztą pneumatyczną) w piśmie, adresowanem do urzędu, w tym celu, aby z urzędu tego zostały oddane telefonicznie do jednej z włączonych do stacji abonamentowych.

2. W obrębie jednej i tej samej sieci telefonicznej miejscowej dopuszczalne jest tylko jedno-razowe telefoniczne przesłanie fonogramu. Natomiast fonogram, nadeszły do stacji centralnej (urzędu telegraficznego) drogą pośredniczącego przesłania telefonicznego i przesłany dalej przez urząd ten pocztą, może być w innej sieci telefonicznej miejscowej doręczony telefonem.

3. Nadawca oznacza w każdym przypadku sposób postąpienia z fonogramem stosownie do ewentualności, wymienionych w punkcie 1. Postanawia on także, czy ma się przesać fonogram pocztą albo pocztą pneumatyczną, w liście, na kartce korespondencyjnej lub w liście kartkowym.

4. Należność za fonogram składa się:

- a) z należności za pośredniczące przesłanie telefonem (należność za pośredniczenie), którą w razie zejścia się przy pewnym fonogramie dwóch aktów przesyłki pośredniczącej należy obliczyć za każdy akt osobno, i
- b) z należności za przesłanie pocztą (pocztą pneumatyczną) lub umyślnym posłańcem.

Należność tę ma zawsze uiścić nadawca. W razie nadania fonogramu ze stacji abonamentowej kredytuje się abonentowi należność: jeżeli nadano fonogram pisemnie w urzędzie, należy złożyć opłatę zaraz; jeżeli nadano go w piśmie do urzędu, powołanego do pośredniczącej przesyłki telefonicznej, musi się umieścić na piśmie tem znaczki wartościowe w wysokości całej opłaty za fonogram (a i b).

5. Należność za przesłanie pośredniczące przypada do zapłaty, skoro ukończono dyktowanie fonogramu, rozpoczęte po oznajmieniu strony wezwanej, iż jest gotową do jego odebrania, albo jeżeli dyktowanie to uległo przerwie wskutek zawinienia nadawcy lub odbiorcy.

Należność za dalsze przesłanie pocztą lub pocztą pneumatyczną przypada do zapłaty z chwilą oddania spisanego fonogramu organowi służbowemu, powołanemu do dalszej ekspedycji.

6. Przy fonogramach, nadanych telefonicznie (punkt 1., a), uważa się tekst pisemny, sporządzony w urzędzie łączącym na podstawie telefonicznego odebrania, za pochodzący od nadawcy.

7. Listy i karty korespondencyjne, których treść ma być podana stacji abonamentowej telefonicznie (punkt 1., c), muszą być adresowane do stacji centralnej (urzędu telegraficznego), zaopatrzone po stronie adresu w lewym brzegu górnym uwagą „Fonogram“ i w całości opłacone (punkt 4.), w przeciwnym bowiem razie prześle się je drogą pocztową zamiast pośredniczącego przesłania telefonem.

8. Po telefonicznem przesłaniu fonogramu do stacyi abonamentowej doręczy się na żądanie pocztą urzędowe wygotowanie bez opłaty pocztowej.

9. Zarząd zastrzega sobie prawo wykluczenia lub ograniczenia ruchu fonogramów w poszczególnych sieciach telefonicznych miejscowych.

§ 54.

Uwolnienie od należności za przesyłkę pośredniczącą.

Od opłacenia należności za pośredniczące przesyłanie telegramów są uwolnieni: Jego c. i k. Apostolska Mość i członkowie Najwyższego Domu cesarskiego, dalej urzędy i organa, należące do c. i k. najwyższych orszaków dworskich.

Taryfa telefoniczna.

Część pierwsza.

(Do rozdziału II. regulaminu telefonicznego.)

A. Opłata abonamentowa.

(Do § 24., p. 1., r. t.)

§ 1.

Opłaty abonamentowe za stacje główne.

1. Opłata abonamentowa wynosi:

W grupie sieci	Dla sieci z liczbą abonentów	W klasie opłat					
		A	B	C	D	E	F
		za stacje główne z					
		połączeniem samoistnem	połączeniem zamiejsckiem	połączeniem towarzyskiem		we dwójkę	we ówórkę
	K	K	K	K	K	K	
I	ponad 20.000	500	400	300	.	200	130
II	od 5.001 do 20.000	400	320	240	.	170	100
III	od 2.001 do 5.000	320	260	200	.	140	90
IV	od 501 do 2.000	.	.	180	.	120	80
V	od 201 do 500	.	.	160	90	110	70
VI	od 51 do 200	.	.	140	80	100	60
VII	od 21 do 50	.	.	120	70	.	.
VIII	najwyżej 20	.	.	100	60	.	.

2. Samoistne stacje abonamentowe zalicza się do VIII. grupy sieci.

3. Należytość abonamentową za połączenia sezonowe zniża się począwszy od drugiego roku na 70 od sta kwoty przytoczonej w punkcie 1.

4. Należytość abonamentowa według klasy opłat D, w kwocie przytoczonej w punkcie 1. ma zastosowanie tylko wówczas, jeśli z tym samym

przewodem zamiejskim połączone są co najmniej cztery stacje. Należytość ta podwyższa się, jeśli jest tylko trzy stacje, o 10 K, jeśli jest tylko dwie stacje, o 20 K za każdą stację.

§ 2.

Grupy sieci.

Sieci telefoniczne miejscowe zalicza się do grup, podanych w § 1., stosownie do ilości głównych stacji abonamentowych, znajdujących się w poszczególnych sieciach w dniu 1. września. i to z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia roku następującego.

Zmiany w zaliczeniu sieci miejscowych ogłosi się najpóźniej na trzy miesiące przed ich wejściem w życie w dziennikach urzędowych. Jeżeli wskutek zmiany tej podwyższa się opłata abonamentowa, wówczas jest abonent uprawniony do nadzwyczajnego wypowiedzenia w myśl § 38., p. 2. regulaminu telefonicznego.

§ 3.

Granice rozmów w poszczególnych klasach opłat.

(Do § 20., p. 1. r. t.)

1. W grupach sieci I do III dzieją się stacje telefoniczne z połączeniem samoistnem stosownie do stopnia ich używania w ruchu dla rozmów miejscowych na stacje o ruchu bardzo wielkim, wielkim i słabym. Za ruch bardzo wielki (klasa opłat A) uważa się ilość 6001 do 12.000 własnych wezwań, za ruch wielki (klasa opłat B) ilość 3001 do 6000 własnych wezwań, a za ruch słaby (klasa opłat C) ilość najwyżej 3000 własnych wezwań na rok.

W razie przekroczenia najwyższej ilości wezwań, oznaczonej dla klasy opłat A, można zobowiązać abonenta do zgłoszenia jeszcze jednej stacji.

2. Ilość wezwań ustala się na podstawie liczeń, dokonanych jako próby wyrwykowe w centralach telefonicznych w dniach obranych przez Zarząd. O ich wyniku zawiadamia się abonenta dodatkowo w ciągu trzech dni.

Przy tych liczeniach liczy się wszystkie wezwania, wychodzące od stacji abonamentowej bez względu na to, w jakim celu one następują

i z jakim wynikiem. W rezultacie liczenia uwzględnia się jednak potrącenie, które wynosi w I. grupie sieci 30 od sta, w II. grupie sieci 25 od sta a w III. grupie sieci 20 od sta. Okazujące się przy obliczaniu potrącenia ułamki potrąca się jak pełne wezwania.

3. Jeżeli stacya domowa pewnego abonenta jest połączona z centralną stacyą telefoniczną dwoma lub więcej przewodami łączącymi, wówczas można w tym samym dniu liczyć wezwania dla wszystkich przewodów z tym skutkiem, iż dla każdego z nich rozstrzyga przeciętny wynik dnia liczenia.

4. Każdej stacyi z połączeniem towarzyskiem we dwójkę (klasa taryfy *E*) można używać w jednym dniu przeciętnie przez 60 minut, a każdej stacyi z połączeniem towarzyskiem we czwórkę (klasa taryfy *F*) w jednym dniu przeciętnie przez 40 minut bez względu na to, czy połączenia przychodzą do skutku na wezwanie własne albo na wezwanie obce, czy w ruchu dla rozmów, czy też dla pośredniczącego przesyłania.

5. Przeciętny czas dziennego korzystania ze stacyi z połączeniem towarzyskiem stwierdza się zapomocą przyrządu liczącego, umieszczonego przy aparacie stacyjnym, w ten sposób, iż dzieli się różnicę pomiędzy dwoma odczytaniem, rozdzielonymi okresem przynajmniej jednomiesięcznym, przez ilość dni.

6. Jeżeli granice rozmowy w stacyi towarzyskiej będą kilkakrotnie przekroczone, wówczas wezwie się abonenta, aby zgłosił się do wyższej klasy taryfy (połączenia samoistnego, względnie połączenia towarzyskiego we dwójkę).

Jeżeli przez przekroczenie ustanowionych granic rozmowy w stacyi towarzyskiej wyzyskuje się wspólny przewód łączący w ten sposób, iż przez to reszta stacyi, włączonych do tego samego przewodu, jest upośledzona w swem prawie jego współużywania, wówczas ma Zarząd w myśl § 36. c regulaminu telefonicznego nadto prawo zarządzenia natychmiastowego zastanowienia ruchu lub zwinienia stacyi.

§ 4.

Zaliczenie stacyi abonamentowych do klas taryfy.

1. Nowo utworzone stacyi abonamentowe z połączeniem samoistnem zalicza się do klasy opłat *C*.

2. W grupach sieci I do III liczy się następnie w czterech kwartałach, następujących po urządzeniu, zawsze w dniu powszednim, i to za każdym razem w innym dniu tygodnia wezwania, wychodzące ze stacyi abonamentowej (pierwszy okres liczenia). Kwota przeciętna wyników tego

czterokrotnego liczenia z pominięciem ewentualnych ułamków, pomnożona przez 300, daje ogólną ilość wezwań w ciągu roku.

Te stacye abonamentowe, z których według obliczenia powyższego wychodzi najwyżej 3000 wezwań, będą zaliczone stale do klasy taryfy *C*, reszta począwszy od najbliższego dnia płatności do klasy opłat *A* lub *B*, a to stosownie do ilości wezwań.

3. Co do stacyi abonamentowych, zaliczonych do klas *A* i *B*, odbędzie się w najbliższych czterech kwartałach, każdym razem w dzień powszedni, ponowne liczenie wezwań (drugi okres liczenia). Z ilości wezwań, przypadających przeciętnie na jeden dzień z pominięciem ewentualnych ułamków, pomnożonej przez 300, oznaczy się ilość wezwań w roku. Do tej w ten sposób oznaczonej klasy opłat zalicza się stacyę na stale począwszy od najbliższego dnia płatności.

4. Przy połączeniach sezonowych obejmuje każdy okres liczenia cztery obliczenia, które mają być podjęte w ciągu czasu używania w różnych miesiącach kalendarzowych. Jeżeli sezon obejmuje mniej aniżeli cztery miesiące kalendarzowe, wówczas należy wstawić w rachunek wynik tych liczeń, które odpady, jako zero.

5. Co do zaliczenia do klasy opłat *D* miarodajne jest zgłoszenie i wykonanie stacyi abonamentowej z połączeniem zamiejskim.

6. Nowo utworzone stacye abonamentowe zalicza się do klas taryfy *E* i *F* stosownie do tego, czy zgłoszono je jako połączenie towarzyskie we dwójkę lub we czwórkę, a bez względu na to, czy inne stacye, należące do połączenia towarzyskiego, są już w ruchu.

§ 5.

Zmiana klasy taryfy.

1. Jeżeli przy poszczególnych stacyach abonamentowych klas taryfy *A* i *B* zajdą wskutek zmiany w urządzeniu abonamentowem lub w ruchu przedsiębiorstwa abonenta istotne różnice w używaniu telefonu, które mogłyby spowodować zaliczenie do innej klasy, wówczas należy na życzenie abonenta przeprowadzić ponowne liczenia w sposób, podany w § 4.

2. Przedsięwzięcie nowego liczenia może polecić także Zarząd, jeżeli spostrzeżono istotne wzmoczenie się użycia stacyi abonamentowej, należącej do klasy taryfy *A*, *B* lub *C*, albo jeżeli należy spodziewać się tegoż wskutek rozszerzenia urządzenia abonamentowego, jego przejścia na innego abonenta itd.

3. W każdym razie należy kontrolować zachowanie granic rozmów w klasach taryfy *A*, *B*

i o zapomocą liczeń w każdym piątym roku po ostatniem zaliczeniu stacyi.

4. Jeżeli przy ponownych liczeniach wynik pierwszego okresu liczenia zgadza się z dotychczasowem zaliczeniem stacyi, wówczas pozostawia się znowu stale to zaliczenie. W przeciwnym razie zalicza się stacyę począwszy od najbliższego dnia płatności do klasy opłat, odpowiadającej wynikowi liczenia, a następnie poddaje się ją pod drugi okres liczenia ze skutkiem oznaczonym w § 4., punkt 3.

5. Jeżeli pewną miejscową sieć telefoniczną przenosi się z grupy sieci IV do grupy sieci III, natenczas uskuteczni się liczenia przy wszystkich stacyach abonamentowych z połączeniem samoistnem tak, jak gdyby stacye te zostały na nowo utworzone.

6. Jeżeli połączenie samoistne przekształci się na połączenie towarzyskie lub międzymiastowe, natenczas uskuteczni się zaliczenie do nowej klasy opłat począwszy od najbliższego dnia płatności, następującego po przekształceniu.

7. Jeżeli zgłoszono przekształcenie połączenia towarzyskiego we dwójkę na połączenie we czwórkę, wówczas stacyę zalicza się do klasy opłat *F* z tym dniem normalnym, w którym byłoby skuteczne wypowiedzenie, uskutecznione przez abonenta w chwili zgłoszenia.

8. Jeżeli połączenie towarzyskie lub zamiejskie przekształca się w połączenie samoistne albo połączenie we czwórkę w połączenie we dwójkę, wówczas podwyższenie należitości nabiera mocy z chwilą przekształcenia. Jeśli chodzi przytem o połączenie samoistne w grupach sieci I do III, wówczas co do zaliczenia stacyi do klas opłat zastosuje się § 4. w ten sposób, jak gdyby stacya w chwili przekształcenia połączenia została na nowo utworzona.

§ 6.

Obszar, w którym obowiązuje pojedyncza opłata abonamentowa.

1. Opłaty wymienione w § 1. obowiązują bez dodatku tylko dla stacyi abonamentowych, położonych w obrębie pierwszej strefy poszczególnych sieci.

Strefa pierwsza obejmuje przestrzeń kolistą z centralą telefoniczną jako punktem środkowym i wychodzące poza to koło części zwartego obszaru miejscowego.

Przy wiedeńskiej miejscowej sieci telefonicznej uważa się za punkt środkowy powierzchni kolistej zamiast centrali telefonicznej wieżę kościoła św. Szczepana.

Gdzie stosunki miejscowe tego wymagają, może Zarząd wydać co do odgraniczenia strefy pierwszej odmiennie zarządzenia.

2. Promień powierzchni kolistej, tworzącej strefę pierwszą, wynosi:

dla miejscowej sieci telefonicznej wiedeńskiej 6 km, zresztą dla urzędów telefonicznych

z więcej niż 5000 stacyi abonamentowych .	4
„ 2001 do 5000 -	3
„ 501 „ 2000 -	2
„ 201 „ 500 -	1 1/2
„ najwyżej 200 -	1

Łość głównych stacyi abonamentowych połączonych z urzędem telefonicznym w dniu 1. września pewnego roku, jest miarodajną dla całego następnego roku kalendarzowego.

3. Przy samoistnych stacyach abonamentowych jest punktem środkowym koła zawsze centrala telefoniczna. Promień dla oznaczenia strefy pierwszej wynosi 1 kilometr.

§ 7.

Dodatki za odległość.

Zwrot kosztów urządzenia przewodu.

1. Od głównych stacyi abonamentowych, położonych w strefie drugiej i trzeciej, pobiera się prócz opłaty abonamentowej w myśl § 1. dodatek za odległość.

Strefa druga tworzy pas na 5 kilometrów szeroki naokoło strefy pierwszej, strefa trzecia pas na 5 kilometrów szeroki zewnątrz granicy strefy drugiej.

2. Dodatek za odległość wynosi 4 K za każde 100 metrów i oblicza się go przy stacyach z połączeniem samoistnem według linii powietrznej, pociągniętej między stacyą a granicą strefy pierwszej, przyczem nadwyżki ułamkowe liczy się za pełnych 100 metrów.

3. Takie samo obliczenie ma zastosowanie do stacyi, włączonej przez centralę telefoniczną jako pierwszą stacyę do przewodu zamiejskiego. Od każdej dalszej stacyi, włączonej do przewodu połączenia zamiejskiego, oblicza się dodatek za odległość według linii powietrznej między tą stacyą a stacyą włączoną bezpośrednio przed nią w kierunku do centrali telefonicznej, przyczem nadwyżki ułamkowe każdej z tych linii powietrznych uważa się za pełne 100 metrów.

Sumę wszystkich dodatków za odległość, przypadających według tego obliczenia na stacye włączone do tego samego przewodu połączenia zamiejskiego, rozdziela się równomiernie pomiędzy abonentów.

4. Za stacye, położone w strefie trzeciej, starający się o połączenie ma zapłacić prócz dodatku za odległość także jeszcze kosztu urządzenia przewodów w obrębie strefy trzeciej.

Koszta te oblicza się według stopy jednostkowej w kwocie 30 K za każde 100 metrów

długości trasy w obrębie strefy trzeciej, przyczem nadwyżki ułamkowe uważa się za pełnych 100 metrów.

5. Długość trasy przewodu połączenia zamiej-skiego mierzy się jednolicie od wejścia do strefy trzeciej aż do ostatniej włączonej stacji tak, że nadwyżki ułamkowe tylko raz liczy się za pełne 100 metrów.

Obliczone w ten sposób koszty urządzenia w razie, jeżeli starający się o połączenie nie umówili się inaczej, rozkłada się po równych częściach na stacje, które mają być zapomocą tej przestrzeni częściowej połączone.

6. Dodatki za odległość i koszty urządzenia przewodu należy od połączeń sezonowych uiszczać w pełnej wysokości.

§ 8.

Szczególne umowy co do warunków abonamentu.

Warunki abonamentu, a zwłaszcza należ-ytości za połączenia samoistne, które wychodzą poza granice strefy pierwszej więcej jak 10 kilometrów w linii powietrznej (strefa czwarta), tudzież we wszystkich strefach za połączenia szczególnie kosztowne lub wykonane wśród szczególnie trudnych warunków (zwłaszcza w razie prowadzenia ich ponad rzeki, użycia kabli morskich, prowadzenia przewodu przez okolice niedostępne lub górskie albo jeżeli z przyczyn miejscowych nie można wykonać przewodu według normalnego systemu budowy) będą ustanowione przez Zarząd w każdym przypadku z osobna.

§ 9.

Oplata za stacje abonamentowe uboczne.

1. Oplata abonamentowa za domowe stacje uboczne wynosi 40 K. Jeżeli w tym samym budynku co stacja łącząca znajduje się więcej niż trzy stacje uboczne, wówczas zniża się opłata abonamentowa za stację uboczną czwartą do dziesiątej na 30 K, a za każdą dalszą stację uboczną na 20 K.

2. Oplata abonamentowa za zewnętrzne stacje uboczne wynosi 40 K. Do niej przychodzi dodatek za odległość, który oblicza się:

- a) jeżeli stacja uboczna połączona jest bezpośrednio ze stacją łączącą, według linii powietrznej między temi dwiema stacjami,
- b) jeżeli dla wzajemnego połączenia obu stacji używa się dwóch głównych przewodów łączących, według obydwóch linii powietrznych między stacją łączącą a centralą telefoniczną i między stacją uboczną a centralą telefoniczną.

Dodatek za odległość wynosi 4 K za każde 100 metrów lub ułamek tej odległości, conajmniej jednak 10 K za oznaczoną pod *a* linię powietrzną lub za każdą z obydwóch pod *b* wspomnianych linii powietrznych.

O ile trasa przewodu łączącego jakiejś stacji ubocznej przypada na strefę trzecią lub czwartą, mają mieć zastosowanie postanowienia §§ 7. i 8. o zwrocie kosztów urządzenia przewodu i o ustanowieniu szczególnych warunków abonamentu, a zwłaszcza należ-ytości. To samo odnosi się do połączeń szczególnie kosztownych albo takich, które mają być urządzone wśród szczególnie trudnych warunków.

W wiedeńskiej miejscowej sieci telefonicznej obowiązują osobne postanowienia co do wymierzenia opłat abonamentowych za zewnętrzne stacje uboczne, dla których połączenia ze stacją łączącą używa się dwóch głównych przewodów łączących a w danym razie także przewodów pośredniczących.

3. Za stacje sezonowe uboczne zniża się w drugim roku opłatę abonamentową w kwocie 40 K na 30 K, a opłatę abonamentową w kwocie 30 K na 24 K.

§ 10.

Zmiana granicy stref.

1. Jeżeli przez przełożenie centralnej stacji telefonicznej do innego budynku przesuną się granice stref w obrębie danej sieci telefonicznej, wówczas nie zachodzi z tego powodu żadna zmiana w należ-ytościach za stacje abonamentowe, urządzone poprzednio.

2. Jeżeli granice stref zostają przesunięte wskutek rozszerzenia zamkniętego obszaru miejscowego, wówczas może abonent żądać, aby na nowo obliczono albo w danym razie pominięto dodatek za odległość od jego stacji, objętej tą zmianą, począwszy od tego dnia normalnego, w którym wypowiedzenie jego miałoby skutek prawny.

§ 11.

Zniżenie opłaty abonamentowej.

(Do § 25. r. t.)

Oznaczone w § 25. regulaminu telefonicznego kraje, powiaty i gminy uiszczają za główne stacje abonamentowe 50 od sta opłaty abonamentowej, przypadającej według § 1. taryfy telefonicznej, za stacje uboczne zamiast ustanowionej w § 9. należ-ytości abonamentowej 20 K rocznie.

Dodatki za odległość nie będą zniżane.

B. Inne należności i świadczenia pieniężne.**§ 12.**

Oplata za połączenia stałe.

(Do § 21., p. 4. i 5. r. t.)

1. Ryczałt za regularne uskutecznianie stałego połączenia raz na dzień wynosi miesięcznie 2 K. Za każde dalsze stałe połączenie codzienne podwyższa się ryczałt o 1 K na miesiąc.

2. Należność za uskutecznienie stałego połączenia na podstawie żądania, postawionego odnośnie do pewnego szczególnego przypadku wynosi 20 h.

§ 13.

Należność za zwolnienie.

(Do § 32. r. t.)

Należność za przedwczesne zwolnienie z abonamentu wynosi przy stacjach głównych i stacjach ubocznych zewnętrznych 10 K, a przy stacjach ubocznych wewnętrznych 5 K za każdy kwartał, z którego zwolniono abonenta.

§ 14.

Koszta urządzenia i rozebrania przewodu łączącego.

(Do § 30., p. 2., § 32., p. 2., i § 33., p. 2. r. t.)

1. Koszta urządzenia przewodu, które abonent ma wynagrodzić w myśl § 30., p. 2., § 32., p. 2., lub § 33., p. 2. regulaminu telefonicznego, oblicza się po 30 K, a koszta rozebrania przewodu po 2 K za każde 100 metrów długości trasy odnośnego kawałka przewodu, licząc nadwyżki ułamkowe za pełnych 100 metrów.

2. Obliczając stosunkowo w myśl powołanych przepisów nieubiegłą jeszcze część czasu, w ciągu którego abonent byłby związany abonamentem, należy wstawić w rachunek jedynie pełne kwartały kalendarzowe. Krótsze przestrzenie czasu pomija się.

§ 15.

Oplata za wszystkie inne roboty. Cennik.

Za częściej powtarzające się rodzaje robót, wykonywanych na rachunek abonenta (§ 27. r. t.), ustanawia Zarząd ryczałty lub stopy jednostkowe.

Ryczałty te i stopy jednostkowe zostaną uwidocznione w cenniku, który poda także ceny przyrządów i innych przedmiotów urządzenia oraz wysokość opłaty za wymianę (§ 15., punkt 2. r. t.).

Część druga.

(Do rozdziału III. regulaminu telefonicznego.)

A. Rozmowy.**§ 16.**

Należność za rozmowę.

(Do § 44. r. t.)

a) Należność za rozmowę miejscową wynosi:

20 h za jednostkę rozmowy zwyczajnej;

60 h za jednostkę rozmowy pilnej.

b) Należność za rozmowę międzymiastową wynosi:

na odległość aż do 50 kilometrów (I. strefa dalsza) 60 h;

na odległość aż do 100 kilometrów (II. strefa dalsza) 1 K;

na odległość aż do 300 kilometrów (III. strefa dalsza) 2 K;

na odległość aż do 600 kilometrów (IV. strefa dalsza) 3 K;

na odległość powyżej 600 kilometrów V. strefa dalsza) 4 K

za jednostkę rozmowy zwyczajnej, a trzy razy tyle za jednostkę rozmowy pilnej.

Rozstrzyga wzajemne oddalenie obu urzędów telefonicznych, między którymi prowadzi się rozmowę na przewodach międzymiastowych. Celem oznaczenia oddalenia tego podzielony jest cały obszar administracyjny na kwadraty taksowe o długości boków, wynoszącej 14,84 kilometra. Za wzajemne oddalenie obu wspomnianych urzędów telefonicznych uważa się rachunkowo oznaczony odstęp między punktami środkowymi obu kwadratów taksowych, w których urzędy te leżą. Przytem pomija się ułamki kilometra przy wyniku ostatecznym.

Dla połączeń, do których używa się międzymiastowych przewodów ubocznych, nie przenoszących 10 kilometrów długości trasy (I. strefa bliska), zniża się należność za rozmowę międzymiastową na 30 h, a dla połączeń, do których używa się międzymiastowych przewodów ubocznych, nie przenoszących 20 kilometrów (II. strefa bliska), na 40 h za jednostkę rozmowy zwykłej, zaś trzy razy tyle za jednostkę rozmowy pilnej. Przytem nie liczy się części ułamkowych kilometra.

- c) Należność za zamówione rozmowy nocne (§ 46. r. t.) i za rozmowy dziennikarskie (§ 47. r. t.) wynosi połowę należności, przypadającej według lit. b) za zwyczajne rozmowy międzymiastowe o tej samej ilości jednostek i w tej samej relacji.

Jeżeli upoważnienie do prowadzenia rozmów dziennikarskich za zniesieniem obejmuje kilka połączeń międzymiastowych, dla których obowiązują należności za rozmowę w różnej wysokości, i jeżeli z końcem miesiąca przeprowadzono mniej niż 50 jednostek rozmowy, wówczas należy obliczyć opłatę za jednostki rozmowy, brakujące jeszcze do tej liczby, według przeciętnej wysokości opłat (zniżonych), przypadających za jednostki rozmów przeprowadzonych.

§ 17.

Inne należności.

- a) Należność za wezwanie (§ 49. r. t.) równa się należności za rozmowę, nie może jednak wynosić mniej niż 30 h. ani więcej niż 1 K.
- b) Należność za odwołanie rozmowy (§ 49. r. t.) wynosi:
- w ruchu miejscowym, w strefach bliskich i w strefie dalszej I i II. 30 h;
 - w strefie dalszej III do V. 1 K.
- c) Jeżeli wezwanie do rozmowy lub odwołanie rozmowy odnosi się do więcej jak jednej osoby, podwyższa się należność za wezwanie względnie za odwołanie rozmowy o 30 h od każdej dalszej osoby.
- d) Należność za zapowiedzenie rozmowy (§ 50. r. t.) wynosi 30 h.

B. Ruch pośredniczący.

§ 18.

Pośredniczące przesyłanie telegramów.

(Do § 52. r. t.)

Należność za telefoniczne przesłanie telegramu przy nadaniu, przesyłce lub oddaniu wynosi 15 h od każdych 50 słów, obliczonych według taksy, albo ułamka tej ilości słów.

§ 19.

Pośredniczące przesyłanie fonogramów.

(Do § 53. r. t.)

Należność za telefoniczne przesłanie fonogramu składa się z taksy zasadniczej w kwocie 20 h i taksy od słowa w kwocie 2 h.

Liczbę słów oznacza się według przepisów, obowiązujących dla telegramów.

Należność za doręczenie fonogramu umyślnym posłańcem równa się należności ekspresowej za przesyłkę poczyli listowej.

W obrębie wiedeńskiej sieci telefonicznej miejscowej nie przesyła się fonogramów umyślnym posłańcem.

